

STAFF CAINE

Planeta marného kovu

Přeložil Jaroslav Kuřák

SCI-FI

46

IVO ŽELEZNÝ
PRAHA

Norman Dewitt, který se prohlásil vládcem Země, dal stíhat kosmickou loď Rena Dharka. Pozemská flotila zahájila omylem palbu na předchozí invazory, Gianty, s nimiž Dhark sjednal příměří. Dharkova loď konečně nachází planetu, kam Gianti přesídlili, Dhark chce nedorozumění vysvětlit a urovnat. Gianti se však uložili ke kataleptickému spánku na Ledové planetě. Chtějí tak přežít novou vlnu neznámého záření, nebo odmítají vyjednávat s lidmi, kteří nedodrželi slovo?

Vznášedlo přelétalo střechy bývalého města Atlanta. Zrakům obou Robonů se nabízel pohled na stále ještě polozřícené budovy. V Atlantě sice už zase žili lidé, avšak město samo bylo jenom stínem toho, čím bylo dříve, přestože jeho rekonstrukce probíhala rychle a pod osobním dohledem Normana Dewitta. Atlanta totiž ukrývala průmyslová centra, podzemní zařízení, bez kterých lidstvo nemohlo existovat. Zarážející přitom bylo, že Gianti řadu těchto podzemních podniků vůbec nenašli...

Vznášedlo přibrzdlilo let změnilo směr a po chvíli přistálo.

Způsob přistání byl projevem velkopanského chování Robonů, naprosto neotřesitelně přesvědčených, že jsou lepší než ostatní lidé.

Lidé za to Robony nenáviděli. Roboni byli chladní a nepřístupní, precizní a dokonalí ve své práci - téměř jako roboti - a nenechali se ovlivnit city a emocemi. Kasta, která se zevnějškem nijak nelišila od ostatních lidí, ale která se uvnitř cítila být něčím odlišným.

Oba Roboni opustili vznášedlo. Aniž by jediným pohledem zavadili o obyčejné chodce kolem, vykročili k provizorní budově městské správy. Zastavili se před velkou černou tabulí s úředními vyhláškami. Jeden z nich rozbalil plakát a připevnil ho na tabuli. Pak mávnutím ruky přivolał jednoho z přihlížejících mužů, vtiskl mu do ruky roli takových plakátů a stroze přikázal: „Vytěsň na všech veřejných plakátovacích plochách ve městě!“ Akce probíhala ve stejnou dobu všude po celém světě. Tihle dva Roboni to samozřejmě věděli.

Pak se obrátil ke svému druhovi. „Nepůjdeme ještě do klubu, Asango? Máme dost času...“

Oslovený přikývl.

Roboni opustili náměstí. Vysocí, štíhlí, nebezpeční. U boků se jim leskly těžké paprskomety.

Vznášedlo stálo opuštěno ve slábnoucí záři podvečerního slunce.

* * *

Dva muži se zvolna prodírali davem před plakátem. Oba byli vysocí, hubení a velmi opálení. Starší měl téměř bílé vlasy. Lidé jim ochotně ustupovali a dělali místo. Mladší z dvojice měl pružný krok, připomínající chůzi lovce, přibližujícího se k oběti. Pozorně sledoval lidi kolem.

Oba se zastavili na dva metry od plakátu.

Bělovlasým to trhlo, když se začel do textu.

V důsledku zločineckého útoku byla zničena bývalá základna T-XXX. Následkem toho byla zničena řada cenných přístrojů a zařízení. Zločin provedli příznivci Rena Dharka! Hledá se bývalý velitel základny T-XXX generál John Martell. Vláda vypsal za jeho zatčení odměnu 10 000 dolarů. Pravděpodobné se jedná o vůdce sabotážní skupiny. Vláda požaduje od všech občanů, úřadů a institucí zvýšenou bdělost a ostražitost! Martell a jeho přísluhovači se pravděpodobně zdržují poblíž nějakého průmyslového centra. Hledanému je 54 let, je vysoký, štíhlý, má šedivé vlasy...

Následoval přesný popis osoby generála a jeho fotografie.

Oba muži si nenápadně vyměnili pohledy. Clint Derek porovnával vzhled svého druha s fotografií na plakátě. Generál nyní vypadal naprosto jinak než na tom starém snímku. Změnily ho dlouhé týdny v úkrytech a na útěku. Byl velmi opálený, neoholený a určitě hubenější.

Muži se otočili a vraceli se. Došli k východní straně náměstí a zabočili do jedné z temných, úzkých uliček.

Clint Derek pohlédl na generála.

„Tak co vy na to, pane generále? Tohle je šance stát se světoznámou osobností... Naštěstí jsme v Atlante. Tady lidi Dewittovi moc nefandí...“

„Norman Dewitt má své špicly všude, Dereku!“ odvětil pomalu Martell. „Navíc je dnešních 10 000 dolarů podstatně víc, než kolik to bývalo kdysi, na to nezapomínejte. Vypadá to, že se Čobe a Anja Fieldová činili...“

Generálova tvář se stáhla hořkostí. Vzpomínal na dlouhé měsíce, které strávil na základně T-XXX s více než třemi tisíci mužů. Ukrývali se před Gianty... Vzpomínal na bezesné noci, kdy se snažil najít nějaké východisko, na možnost, jak by jeho posádka mohla přežít běsnění invazorů - a vzpomínal především na setkání s Renem Dharkem, jenž se jednoho dne zničehonic objevil na základně ve svém Blesku, když proletěl skalami, masivem hory jako duch...

A nyní byla T-XXX definitivně zničena...

John Martell najednou nadskočil jako kousnutý tarantulí. Oči se mu zúžily.

Několik vteřin zíral na Clinta Dereka, onoho muže, jenž kdysi patřil mezi nejlepší pracovníky základny a nyní se stal štvancem, stejně jako generál. Clint sledoval stále jen jediný cíl: vysvobodit svoji snoubenku Tanju Chuonovou z Alamo Gorda a pak s ní zmizet někde v hlubokých lesích...

„Dereku, víte vůbec, *proč* mě Dewitt loví? *Proč* vypsál na moji osobu tak vysokou odměnu?“

Derek zavrtěl hlavou.

„Dewitt se chce dostat do archivů T-XXX. Chce se dostat k podkladům, jejichž hodnota je nevyčíslitelná. Pro Dharka a jeho muže jsou tyto záznamy velice důležité, proto se Dewittovi v žádném případě nesmějí dostat do rukou...“

Clint Derek přemýšlel. O archivu slyšel v té chvíli vůbec poprvé, přestože na T-XXX pracoval jako strážce reaktoru a Tanja Chuonová jako sestra na lékařské stanici doktora Sarana. Archiv musel být přísně tajnou záležitostí. Tam, kde žily téměř čtyři tisíce lidí pohromadě, se jen tak něco neprozrazovalo...

„Takže Dewitt o něm ví?“

„Jistě, nějak se o něm musel dozvědět. Ale naštěstí neví, kde archiv leží, ve které místnosti, ve kterých prostorech. Vstupy byly zajištěny, Dereku. Kromě mě znali kombinaci zámků už jenom dva muži. Jeden je mrtev, druhý dávno na palubě lodi COL. Já jsem poslední, Dereku, poslední na téhle planetě!“

Clint Derek na generála zíral. „A proč Ren Dhark nevzal archiv dávno na palubu POINT OF? Nač jsou senzorové zámky, když na T-XXX nefunguje už ani jeden agregát a stanice je zdemolovaná?“

Generál Martell vzrušeně zavrtěl hlavou. „Neznáte to tam, Dereku. Komora s archivem byla zabezpečena proti všem možným

druhům katastrof i proti úplnému zničení stanice. Má svůj vlastní reaktor, jenž se aktivuje ve chvíli, kdy se na dveřích nastaví patřičná kombinace!“

Martell prudce chytil Dereka za ramena. „Dereku, měl byste odvahu ty podklady vyzvednout? Spolu se mnou?“

„Co bude s Tanjou?“ vyhrkl Clint.

Generál se zarazil. Přemýšlel. Byl to muž činu, vycvičený v dokonalého taktika. „Dobrá, Dereku. Nejdříve ze všeho vysvobodíme Tanju. Je to tak nejlepší. Odláká to pozornost Důležité je, aby mě nikdo nepoznal. Nastane pěkný zmatek, až se zjistí, že někdo ukradl Robonům vznášedlo...“

Derek mimoděk pohnul rukou směrem ke zbraní. „Dobrá generále. Díky.“

* * *

Slunce už dávno zapadlo a nad Atlantou rozprostřela svá temná křídla noc. Jako varující černý prst trčela k nebi ruina někdejšího metodistického kostela.

Roboni si připili.

„Půjdeme, Asango. Ještě musím v Alamo Gordu do centrály!“

Ten druhý příkývl. Naráz vyprázdnil sklenku a položil na stůl pár dolarových bankovek. Nedbale pokynul na pozdrav přítomným Robonům, kteří v Atlantě pracovali jako kontroloři.

Krátce nato opustili klub. Předě dveřmi se na okamžik zastavili, aby si jejich oči zvykly na tmu.

Do tichých stínů, které se k nim odzadu blížily, si nevšimli. Když pak Asanga zaslechl jakýsi podezřelý zvuk, bylo už pozdě. Chladný kov zbraně se mu zavrtal do ledvin. Jeho druhovi se dařilo podobně.

„Ani hlásek, pomalu jděte dál!“

Asanga stál jako přimrzlý. V podvědomí cítil, jak mu někdo vytahuje z pouzdra paprskomet. Bezděčné se ohnal, ale pak pocítil bolest v zádech, jak mu útočník natlačil hlaveň zbraně tvrdě do těla.

„Jděte!“ Hlas zazněl ostřeji. Zároveň byli Roboni rázně postrčeni kupředu.

Nedalo se nic dělat, museli poslechnout. Tváře Robonů se stáhly zlostí. Tady se dělo něco neslýchaného! To byla rebelie! Atlanta pozná, zač je toho loket, když někdo přepadne dva důstojníky

bezpečnostní služby! Celé město si to odnese!

Ponořeni do podobných myšlenek Roboni došli až ke vznášedlu, stále ještě stojícímu na náměstí.

Nikdo z kolemjdoucích si čtveřice nevšímal. Roboni byli v Atlantě často, objevovali se ve městě, kdy chtěli a kde chtěli. Občas někoho sebrali a odvezli, na tom nebylo nic neobvyklého.

„Otevřít!“

Asanga zaskřípal zuby, ale poslechl rozkaz muže, o kterém nevěděl vůbec nic, leda to, že ho jeho zbraň tlačí do slabin.

Kryt vstupu se rozletěl. Asanga chtěl nastoupit, ale neznámý ho odstrčil. Místo něj se dovnitř vyhoupla vysoká, štíhlá postava. Teprve nyní měli Roboni možnost spatřit, že si oba útočníci nasadili masky.

„Oukej! Otočit!“

Roboni se poslušně otočili a muži jim svázali ruce za zády.

„Ted' nasednout! Na poslední sedadla. A ani hnout!“

Clint Derek i generál Martell si všimli, jak se oba Roboni chvějí zlostí.

Pak zavřeli kryt vstupu a Martell se uvelebil v křesle pro pilota. Krátce nato se vznášedlo odlepilo od země.

Světla Atlanty se pod letounem zmenšovala a nakonec úplně zmizela.

Generál si to namířil nad krajinu s rozlehlými lesními porosty, šel níž a pomocí reflektoru prohledával terén. Pak našel, co chtěl: malou mýtinu. Sněhl se na ni. přistál, otevřel kryt a rozkázal svým dvěma zajatcům: „Konečná! Vystupovat!“

Pobledlým Robonům nezbylo nic jiného, než uposlechnout. Neřekli však ani slovo.

Vyskočili ven a kráčeli k Derekovi, který na ně už čekal opodál.

Pak se k nim přidal i Martell.

„Svlíknout!“ přikázal Derek a uvolnil jim ruce.

Asanga na něho pohlédl, aby zjistil, jestli se ten neznámý muž nepominul. „Svléknout?!“

Bylo to první slovo, které po přepadení vůbec vyslovil.

„Svlíknout, kámo, a hezky rychle, nebo uvidíš! Tak bude to? Mám ti pomoci?“

Roboni se už dál neptali a vykonali rozkaz jako v tranzu. Martell a Derek měli štěstí, že nemohli vidět do nitra těch dvou. Tam totiž

zuřil děsivý vulkán zlosti, hněvu a nenávisti.

Obě uniformy padly k zemi.

Zatímco na ně generál Martell mířil, kladl si stále jednu stejnou otázku:

Byli Roboni lidé?

Byli to vůbec ještě lidé?

Žili na Zemi jako cizí bytosti, nechtěli mít s ostatními lidmi nic společného, žili jenom pro sebe a mezi sebou...

Clint Derek zvedl uniformy.

„Kde je v Alamo Gordu lékařská stanice?“ zeptal se Robonů.

Jeden z nich odpověděl překvapivě rychle:

„Ve třetí budově západního křídla ve výzkumném traktu!“

Martell a Derek sice v této výpovědi tušili nějakou past, ale mlčeli, protože Robon jim tím poskytl jinou důležitou informaci. Museli se dostat k Montymu Bellovi.

„My si zjistíme, jestli říkáš pravdu nebo jestli lžeš. Kdybychom byli jako vy, zabili bychom vás. Ale vy jste jenom chudáci jako my. Abyste měli v tom lese šanci, hodíme vám jeden paprskomet, až budeme startovat. Tyhle lesy jsou velmi rozlehlé a velmi nebezpečné. To mi můžete věřit. So long!“

Clint Derek kráčel pozpátku ke vznášedlu. Jeho zbraň stále mířila na Robony, i když nastupoval do vznášedla.

Letoun se odlepil. Stáli tam ve světle měsíce a nehýbali se. Jejich oči vypadaly jako rezavé uhlíky.

Generál Martell obletěl paseku a Derek vyhodil okénkem paprskomet. Poslední, co uviděl, bylo, jak se jeden Robon pro zbraň shýbl. Pak generál přidal a letoun nabral kurz směrem na Alamo Gordo...

* * *

Na dva tisíce kilometrů do Alamo Gorda vznášedlo potřebovalo dvě a půl hodiny. Mohli tam doletět podstatně dřív, ale byli opatrní, letěli co nejniž, aby se dostali z dosahu radarových zaměřovačů.

„Alamo Gordo obletím, Dereku! Musíme se tam přiblížit od západu! Přistaneme tak dva kilometry za výzkumným centrem. Nerad bych se na ty uniformy spoléhal příliš dlouho. Kromě toho nevím, *kde* v oblasti Alamo Gorda má takovéhle vznášedlo správně

přistávat. Být zdejšíím velitelem, trval bych na stálých místech, už z důvodů bezpečnosti!“

Clint Derek přitakal. Generál měl pravdu, a navíc se ve vojenských věcech určitě vyznal líp než leckdo jiný.

Měli štěstí. Nepozorovaně dorazili k lesu na okraji města, patřícího do rezervace indiánského kmene Apačů Mescalerů.

Muži vklouzli do uniforem Robonů. Svě staré věci nechali v letounu.

Martell našel dobré místo k přistání. Bylo by tu těžké vznášedlo najít, muselo by se to stát jenom náhodou.

Opatrně, s neustálým rozhlížením, se blížili k objektu výzkumného traktu. Věděli, že k Monty Bellovi se dostanou pouze v případě, když budou dostatečně drzí, ale zároveň jim také bylo jasné, že mohou kdykoliv narazit na robonskou hlídku. Těch tu všude bylo ažaž, neboť vědci patřili ke známým odpůrcům Dewittova režimu. Nicméně samozvaný guvernér Země Dewitt je potřeboval, vědci pro něj byli velmi drahocenní.

„Dereku, nechtě to teď na mě a zbytečně se mě nevyptávejte. Vyznám se tu líp než vy. Vy se mezitím pořádně koukejte kolem, abychom se nesrazili s nějakou hlídkou. Ani na okamžik nezapomínejte, že nám brzy půjde o podklady pro Dharka!“

Podíval se Derekovi do očí.

„I já jsem měl ženu a dceru, Dereku. Žily na Floridě a zahynuly při invazi. Stalo se to pravděpodobně hned během prvních hodin 30. května 2051, krátce po východu slunce...“ Kolem úst mu vyvstaly vrásky hořké bolesti. „Já dobře vím, že jste nyní v myšlenkách u Tanji, Dereku. Také já jsem býval mlád a zamilován. Berte to jenom jako varování. Naše sebemenší chybička může být osudná a to nejenom pro nás! Pojd'te!“

Generál vykročil.

Strážé před hlavním vchodem viděli už z dálky. I vrátného, který podřimoval ve své kukani.

„Roboni!“ špitl Derek.

Martell pochybovačně pokyvoval hlavou. „Možná. Možná taky ne. Roboni tvoří elitu, těmi by Dewitt na tak obyčejnou práci neplýtl!“

Ale Derek s tím moc nesouhlasil. Varoval ho jeho šestý smysl. Clint Derek toho zažil v aljašských lesích ažaž, než aby se nechal

ukolébat a neposlouchal intuici.

„To jsou Roboni, Martelli!“ šeptal. „Poslechněte mě!“

Generál po něm hodil nedefinovatelným pohledem. „No dobrá, třeba máte pravdu... To by mohlo dopadnout hrozně...“

Myslel přitom na prazvláštní schopnost Robonů, která jim umožňovala odlišit Robona od obyčejného člověka, aniž by na to potřebovali nějaké vnější znaky. Nikdo nevěděl, jak to dělají, ale bylo to lak.

„Musíme odlákat strážné a zneškodnit je,“ špitl Derek. Pak vysvětlil generálovi svůj plán. Generál souhlasil. „V pořádku, Dereku. Tak do toho!“

Generál vyrazil jako první.

Derek se za ním díval, dokud se mu neztratil ve stínu stromů. Pak i on vystartoval, tiše a plíživě jako leopard se sunul ke strážným. Asi padesát metrů od nich zůstal stát u kmene jednoho ze stromů. Jeho ostražitému pohledu neunikly videofony na prsou strážných, které byly buď zapnuté, nebo se v případě nutnosti okamžitě aktivovaly.

Derek nemusel dlouho čekat. Za chvíli se ze stínu vynořila postava generála Martella. Kráčel k bráně a když spatřil strážné, zarazil se. Na uniformě mu v měsíčním světle zářily hodnostní proužky, označující ho jako velitele hlídky.

I oba strážní se zarazili. Očividně si náhlé Martellovo zjevení nedokázali vysvětlit.

Generál se nejdřív ani nehnul a pak velkopanským gestem strážce přivolal k sobě.

Strážní se radili. Cizinec se jim nějak nezdál. Ale vzdálenost a měsíční světlo vykonaly své. Pomalu, váhavě k němu vykročili.

Generál se stále ještě nepohnul. Jen své velitelské gesto znovu zopakoval. Netrpělivěji, naléhavěji. Strážní přidali do kroku.

Clint Derek opustil úkryt. Aniž by strážné spustil z očí, zkontroloval ještě vrátného. Ale ten si klidně vyspával.

Derek potichounku tasil paralyzátor.

Pohyboval se velmi rychle. Když byl od strážných na třicet metru, zjistil, že to jsou skutečně Roboni. Poznali totiž, že Martell není Robon. Ihned sahali jednou rukou pro zbraň a druhou po videofonu.

Ale Clint Derek byl skutečně rychlý. Stiskl spoušť paralyzátoru a Robony obklopila namodralá, mihotavá síť Roboni otevřeli ústa k

výkřiku, ale už nevykřikli. Klesli k zemi. Byli na několik hodin ochromeni.

Derek se okamžitě podíval na vrátného, avšak ten se nevzbouzel.

„Rychle!“

Generál Martell popadl prvního Robona a hodil si ho přes rameno. Clint Derek si vzal druhého. Odnесли strážné do hustého křoví a potom spěchali zpátky k bráně. Vešli k okénku vrátnice, jakoby se nic nestalo.

„Monty Bell. Kde je?!“ houkl Martell na spícího portýra.

„Bell... hned...“

Vrátný se prudce vztyčil a začal zběsile listovat v knize na stole. „Trakt III, laboratoř 54, nebo měřicí komora 108!“

„Co znamená: nebo? Laskavě tam zavolejte!“ zaduněl Martellův hlas.

Vrátným to trhlo. „Jistě, hned, pane!“ Stiskl tlačítko.

Rozsvítila se nějaká obrazovka. Objevila se na ní tvář nějakého vědce. V Alamo Gordu se pracovalo ve dne v noci.

„Kde se právě nachází profesor Monty Bell? Chtějí s ním mluvit dva pánové z bezpečnostní služby!“

„Běli? Moment!“

O pár vteřin později to věděli., Je v bungalovu. Spí. Já nevím, jestli...“

Vrátný netrpělivé mávl nikou, vypnul obrazovku a znovu zalistoval ve své knize. Pak prudce vstal a ponížene popisoval cestu k Betlově bungalovu.

„Díky. Postarejte se, aby Bell nebyl během následující hodiny rušen, *jako by tu vůbec nebyl*, jasné!“

Vrátný stáhl hlavu mezi ramena. „Jak si přejete. Ano, jak si přejete, pánové!“

Vyděšeně sledoval ty dva domnělé Robony. „Chudáček,“ říkal si. „V jeho kůži bych nechtěl vězet Určitě ho čeká nějaký výsledek...“

* * *

I vědecký trakt Alamo Gorda se nacházel v rekonstrukci. K žádnému z bungalovu, ve kterých vědci bydleli, nevedlo žádné videofonní spojení. Proto kolegové nemohli Montyho Bella varovat.

Ze spánku ho vytrhlo naléhavé klepání na dveře.

„Otevřte, Belle! Bezpečnostní služba. Chceme s vámi mluvit!“

Monty Bell vyletěl z postele. Že by si to Dewitt rozmyslel? Někdo ho shodil? Co by mu tak mohli vyčítat?

Monty Bell nechal marných úvah, vstal a rozhodně otevřel dveře.

Sotva otevřel, prolétli kolem něj Derek a Martell. Generál se pak obrátil a položil prst na ústa.

Monty Bell na něj nejdřív nechápavě zíral, ale pak ho poznal.

„Martell! Panebože, generál Martell!“

Generál přistoupil až těsně k němu.

„Odposlouchávají tenhle pokoj. Belle?“

Astrofyzik zavrtěl hlavou. „Ne, Martelli, pokaždé to tady kontroluju, když přijdu z práce..,“ a pak chytil Martella za rukáv. „Zatraceně, generále Jak jste se dostali k těmhle uniformám? Copak nevíte, že na vás Dewitt vystavil zatykač? A že ty zatykače visí na každém rohu po celém světě?“

„Ale ano, Belle, víme o tom. Taky proto jsme tady. Dovolte, tohle je Clint Derek, jeden z našich lidí... Vy jste Dharkův přítel... Doufám, že vám můžeme důvěřovat?“

„Jistěže, Martelli, ale...“

„Nemáme moc času. Před bránou leží dva paralyzovaní Roboni. O kus dál máme schované vznášedlo. Dokážete si představit, proč asi po mně Dewitt tak touží?“

Učenec zavrtěl hlavou.

Martell mu vysvětlil tu věc s tajným archivem. Monty Bell pochopil. Co však nechápal, bylo, jak jim může pomoci.

„To je to, proč jsme sem přišli,“ pokračoval generál. „K podkladům se dostaneme bez pomoci. Jde však o dvě věci.“ pohlédl na Dereka. „Tady na lékařské stanici pracuje Tanja Chuonová. Je to Derekova snoubenka. Chce ji vzít s sebou a schovat se s ní v lesích, dokud se Dhark opět nestane pánem Země. Derek má pravdu. Jakmile by se Dewitt dozvěděl, že je se mnou, pomstil by se na Tanje. To bezesporu. Přinejmenším by ji použil jako rukojmí. Znáte Tanju?“

Monty Bell přikývl. Znal ji dokonce velmi dobře a znal i její příběh útěku s Derekem.

„Dobrá, a mohl byste ji sem pod nějakou záminkou vylákat?“

Monty Bell přemýšlel. „Lékařská stanice leží vedle v křídle. Mohl bych tam dojít...“

Ozval se Derek. „Popište mi cestu, Belle. Všechno ostatní vyřídím sám. Tanja a já máme tajné znamení. Používali jsme ho už dřív, když jsem ji chodil navštěvovat...“

„Tak přece...“, pousmál se Martell. „Dobrá, nechme jít Dereka a my si mezitím můžeme promluvit o ostatních záležitostech. V lékařské stanici snad nejsou žádní Roboni, nebo snad ano?“

„Ne, žádní...“

Bell popsal Derekovi cestu. „A dávejte dobrý pozor, Dereku. Neudělejte chybu!“

Ale Derek jen mávl rukou a vkročil do tmy, která ho ihned pohltila.

Generál pak pokračoval. „Vy jste byl přece před invazí hlavním instruktorem komandéra Huxleye, že? Vy jste věděl o akci FO-1?“

Bell překvapeně vzhlédl.

„Huxley s vámi chtěl mluvit, Belle, ale události se seběhly tak rychle, že vám pouze stačil po Dharkovi poslat své podklady.“

„Velmi důležité podklady, Martelli. Ještě stále pracuji na jejich vyhodnocování!“

„Huxley je u Nogků, ale slíbil, že se vrátí, jakmile tam vyřídí vše, co má. On neví, co se tu mezitím stalo, takže hrozí nebezpečí, že vletí Dewittovi rovnou do náruče. Musíte ho varovat, Belle. Kromě toho mu předejte tyto souřadnice. Tam najde mě a Dereka. Chci mu dát materiály z archivu, aby je dopravil Dharkovi. Jinou možnost nemám...“

Bell zavrtěl hlavou.

„Martelli, a jak si to představujete? Já přece nemám přístup k vysílačkám. Dewittovi lidé je všechny obsadili...“

„Ono vás už něco napadne. Tato záležitost je velice důležitá. Navíc vím od Huxleye, že existuje kódová sestava na tajné vlně, kterou už tenkrát nebylo možné odposlouchávat. Znáte ji ještě, nebo snad...“

Monty Bell znovu zavrtěl hlavou.

„Ne, nebojte se, Martelli. Mám dokonce i šifrovací přístroj. Gianti ho nenašli...“

Napjatě přemýšlel.

„Možná by jistá cesta existovala. Ale kdo ví, zda Huxley poslouchá právě tuhle frekvenci, jeho loď je přece vybavena technikou Nogků...“

„To neznáte komandéra. To on mě na vaši speciální frekvenci upozornil už na Hope. Huxley není někdo, kdo by slepě padl do léčky. Jsem si jist, že právě tu vaši frekvenci neustále sleduje. Takže, kdy se do toho dáte. Belle? Mohu se na vás spolehnout?“

Astrofyzik podal generálovi ruku.

„V pořádku, Martelli, já to nějak provedu. Dlužím to svému příteli Dharkovi i vám. Nenávidím Dewitta, Martelli! U něj znovu začíná všechno to, co už dřív hnalo lidstvo do záhuby! Je to sice chytrý muž, ale z dějin a z invaze se vůbec ničemu nepříučil!“

* * *

Clint Derek neměl štěstí. Tanja nebyla ve svém pokoji, měla právě službu na stanici. Musel si pospíšet.

Rozhodně se obrátil a vykročil ke slabě osvětleným skleněným dveřím na konci dlouhé chodby.

Jedním trhnutím je otevřel. Několik sester se ulekané ohlédlo. Velitelsky mávl rukou a jednu z nich přivolal.

„Bezpečnost!“ zavrčel. „Kde najdu sestru Tanju Chuonovou?“

Dívka zbledla.

„Odpovězte!“

„Sál II, je právě u...“

„Doved'te mě tam! Ihned!“

Sestra se neodvažovala odporovat. Derekova ruka spočívala na rukojeti paralyzátoru. V té chvíli skutečně budil strach.

Když vešli do sálu, ihned Tanju uviděl. Teď bylo nutné, aby ho neprozradila.

„Počkejte tady!“

Vykročil a zastavil se těsně za Tanjou. Tišeji špitl do ucha: „Nepokaz nic, dávej pozor!“

A nahlas potom pravil: „Tanjo Chuonová, jste zatčena jménem Země. Následujte mne!“

Bleskurychle tasil zbraň a namířil na dívku.

Tanja se ohlédla. Vystrašená, popletená zírala na Clinta Dereka. Přesto jí neunikl jeho varovný pohled. Na čele jí vystoupily perličky potu a pobledla.

Derek naznačil jednoznačné gesto zbraní a Tanja uposlechla. Na roztřesených nohou a s bušícím srdcem vykročila.

Na chodbě přidali do kroku.

„Rychle, Tanjo, do tvého pokoje! Seber si jen nejnnutnější věci!“

Lékař, který je míjel, samým leknutím upustil složku, kterou nesl. Derek ho okřikl a zahnal.

Pak Derek a Tanja opustili stanici.

Brzy nato už stáli v bungalovu Montyho Bella. Generál neztrácel čas. Poslední stisknutí ruky a byli pryč.

Vrátným to trhlo, když za okénkem spatřil Martella s Derekem a dívkou. Muži na něj mířili. „O tom, co se tady dnes v noci stalo, budete mlčet jasné?!“

„Ano pane. . . jistěže. . . já. . . „

Pak ti tři zmizeli.

* * *

O dvě hodiny později vypuklo v Alamo Gordu peklo. Při výměně strážných byli objeveni dva Roboni, kteří se vypořádali z křoví a pomalu se probírali z omámení paralyzátorem. Jejich výsledk nikam nevedl.

„Musíme to ohlásit!“ konstatoval nakonec jeden z Robonů. „Norman Dewitt nám za to podpálí koudel pod zadkama. Sakra, jak se to jen mohlo stát?“

Ale nikdo nevěděl. Vrátný, poslušný Martellových příkazů, si nemohl na nic vzpomenout. Udal pouze tolik, že dovnitř vešli dva Roboni a když odcházeli, odváděli s sebou také Tanju Chuonovou. Víc neřekl. Na Montyho Bella tím pádem nepadl ani stín podezření.

* * *

Tu noc se přihodilo ještě více věcí.

Robonská hlídka objevila v lesích západně od Atlanty dvě téměř nahé postavy, mávající na vznášedlo nad svými hlavami.

Posádka ihned zareagovala. Hlídka přistála a za pár minut se všechno dozvěděla.

„Musíme to ohlásit Normanu Dewittovi, Asango! Za tím toho vězí víc! Třeba se Dharkovi lidi rozhodli zaútočit, třeba událostí v Atlante teprve všechno začíná!“

Ale Asanga a jeho druh jen mávli rukou.

„Dewitt,“ pohrdlivě procedil Asanga mezi zuby. „Dewitt k nám nepatří. Dřív nebo později padne, to je jistý. Není pro nás ničím víc, než prostředkem k dosažení cíle, protože to budeme my, Roboni, kdo převezme jeho dědictví. *Naším* úkolem bude ovládnout Zemi!“

V očích mu planul fanatismus.

„Byli jsme přepadeni krátce poté, co jsme v Atlantě dali vyvěsit ty plakáty. Nějak to spolu souvisí. Navíc vím, proč je generál Martell hledanej. Když jsme s Chandarem pobíhali v lese, uvažoval jsem vo tom všem. Jeden z těch mužů odpovídal popisu generála Martella, na tom nezměnila nic ani jeho maska..“

Zarazil se a pohlédl ostatním Robonům do očí.

„Měli bysme co nejrychlejc letět na základnu T-XXX, hlasy těch dvou poznám mezi tisícema!“

V očích mu znovu planul onen hněv, který pocítil, když mu Martell s Derekem sebrali uniformu.

„Zbraň! Dej mi zbraň!“ přikazoval veliteli hlídky.

Velitel váhal. „Musím to ohlásit Normanu Dewittovi. ta věc je důležitá. Jestli se domníváš, Asango, že hledané osoby najdeme na T-XXX, pak se musí zahájit velkoplošná akce. Ten muž je nebezpečný, nezapomínej, že se celý rok bránil proti Strážcům vesmíru a ubránil se!“

Asanga mu sebral slovo.

„Je nebezpečnej, to se ví. A jedná rychle. Kromě toho má sebou někoho, kdo je stejně dobrej jako von. Není čas na hlášení, není čas na zahajování velkejch akcí. Já přebírám veškerou zodpovědnost, ty se musíš podřídit, protože já mám vyšší hodnost. A teď už nám konečně vydej zbraně!“

Velitel vznášedla se vzdal. Dobře věděl, co by ho čekalo, kdyby se vinou jeho zaváhání podařilo Martellovi uniknout. Museli se alespoň pokusit ho zatknout. Navíc skutečně neměl šanci vzpírat se Asangovým rozkazům.

O pár minut později se vznášedlo už řítilo k severu.

* * *

Generál Martell seděl předkloněn v sedadle pro pilota. Musel se obejít bez navigace. Na Aljašce neexistoval ani naváděcí paprsek. Nic. Alespoň že první sluneční paprsky začínaly prořezávat ranní

šero.

Pohlédl na hodinky. Vznášedlo urazilo čtyři tisíce kilometrů z Alamo Gorda za necelé tři hodiny. Tachat River se musela objevit během půl hodiny.

Uplynulo pět minut.

Sedm.

Pak se napravo od lodi, ve směru na sever, cosi zablýsklo. Generál Martell se tam soustředěně zahleděl.

„Jezero Minchumina!“ zamumlal. Na okamžik se mu v očích zazjiskřilo. Vypadal jako kluk, kterému se podařila mimořádně vyvedená rošťárna. „Jsme tu! To je jezero Minchumina, k Tachat Riveru zbývá jen 150 kilometrů!“

Obrátil stroj na severoseverozápad. O pár minut později přelétali přes světlý písek East Forku a pak už se před nimi vynořil mohutný masiv Kuskokwin Mountains.

Clint Derek věnoval generálovi uznalý pohled. Generál totiž nebyl vycvičen jako pilot. Ale navigační výkon této noci představoval vskutku mistrovsky kousek.

Pomalu klesali.

„Dávejte pozor, Dereku. Nemáme moc času. Já přistanu v propasti jižně od Mount Kingu. Odtud vede tajná štola do hory, původně měla sloužit jako úniková cesta. Tanja půjde mezi námi. Je možné, že tu Dewitt nechal přece jen rozmístit nějaké hlídky. Tajnou štolu by však neměl znát. Nebyla zakreslena na žádném z plánů T-XXX. Jde o jediné možné spojení s archivem jinou cestou než přes základnu. Nejsme odkázáni na žádný výtah!“

Derek přitakal. Pak vytáhl zbraně z pouzder a překontroloval je. Paralyzátor podal Tanje.

„Podívejte se i na moje zbraně, Dereku, já na to už nebudu mít čas!“

„Oukej, Martelli,“ řekl Derek, zkontroloval generálovy zbraně a vrátil je do pouzder. „Paralyzátor vlevo, paprskomet vpravo, připraveny k střelbě!“

„Díky, Dereku!“

Vznášedlo zpomalilo. Generál si pozorně prohlížel krajinu a pak našel, co hledal. Opatrně vmanévroval malý letoun do jedné ze zasněžených propastí. Vznášedlo přistálo a propadlo se do sněhu, že z něj vykukovala jenom kabina. Motory ztichly.

Generál vstal.

„Dereku, nyní musíte vy i Tanja ukázat co ve vás je. Nejdřív letoun zahážeme sněhem. Pak musíme jít ještě 250 metru ke vchodu do štol. Já půjdu jako první a vy s Tanjou musíte zametat stopy. Stopy by nás zradily...“

Clint Derek a Tanja na sebe pohlédli a usmáli se. „Bez starosti, Martelli, naše stopy by neobjevil ani sám velký Vinnetou!“

* * *

Nikdo z těch tří si nevšiml třpytícího se bodu nahoře na jasně modré obloze. Vznášedlo bylo příliš vysoko na to, aby se prozradilo zvukem svých motorů.

Nikdo z Robonů na palubě nechápal, co tam dole ti tři mravenci dělají. První krácel poměrně rychle kupředu a zbývající dva se sunuli jako šneci. Navíc Roboni přiletěli příliš pozdě - už neviděli, jak Martell s Derekem a Tanjou schovávají letoun.

Asanga kroutil regulačním knoflíkem obrazovky, ale technické možnosti letounu byly omezené.

„To jsou voni! Docela určité jsou to voni!“ vrčel. „Už nám neuniknou!“

Stroj Robonů patřil k velkým a rychlým typům, určeným i pro daleké lety. Byly schopny vyvinout podstatně vyšší rychlost než typ letounu, se kterým přiletěli uprchlíci.

Velitel vznášedla však nad Asangou krčil čelo. „Mluvils o dvou mužích, Asango a tam dole jsou tři! To sebou cestou někoho naložili? Neměli bychom se zeptat v Alamo Gordu?“

Asanga přikývl. V očích mu zářil triumf. „To se brzy dozvíme, velmi brzy! Já chci jenom vidět kam mají namířeno a pak hned zasáhne!“

Vtom byl jeho letoun zasažen prudkým závanem vichřice. Na okamžik byli vyvedeni z kurzu. Asanga sice ihned znovu nabral správný směr, ale Martell a jeho dva druzi zmizeli z obrazovek.

Asanga zaklel. „Sakra, ztratili jsme je! Ale přece se nemohli propadnout do země!“

Asanga znovu zaklel a namířil si to s lodí kolmo dolů. Teď už mu bylo všechno jedno. Hlavně ulovit kořist. Ta mu nesměla za žádných okolností uniknout.

Vznášedlo se vřítilo do propasti.

Ale nikde nikdo. Robonům mohly oči vypadnout z důlků, avšak nikde nikoho neviděli.

Stroj tvrdě přistál, rozvířil sněh, pak se otevřel kryt a do bílé mlhy vyskakovali ozbrojení Roboni.

Avšak generál Martell, Tanja Chuonová a Clint Derek už o nich nevěděli...

* * *

V ten okamžik totiž stáli ve tmě jeskynní chodby, rozšiřující se směrem dozadu. Derek zíral na pancéřové dveře, pootevřené jenom o malý kousek. Víc s nimi nehnuli.

„Výbuch musel zničit i to rezervní zařízení...“

„Nesmysl!“ namítl generál ostře. „Sice dveře víc neotevřeme, ale škvíra nám stačí, abychom proklouzli. Stejně tak se zase dostaneme ven. Archiv a senzorika pancéřové komory nebyly zasaženy. Znam to zařízení, Dereku!“

Energicky se odrazil od stěny a rozsvítil ruční svítilnu. „Pojďte!“

V hloubce asi dvou set metrů vstupovali do hory. Stoupající chodba se opět rozšiřovala a nakonec ústila do velké jeskyně.

Paprsek svítilny našel podlouhlý, doutníku podobný předmět. Byl zavěšen na ocelové koleji, vedoucí vodorovně kamsi do útrob skály.

Generál Martell přistoupil k tělesu, otevřel vstup a nastoupil. Uvnitř se rozsvítilo a světlo zazářilo z oken tělesa.

„Všechno v pořádku, nastupte si!“

Tanja a Clint nastoupili a zabouchli za sebou kryt.

Motory podivného dopravního prostředku zabzučely a doutník, zavěšený na ocelové kolejnici, se dal do svižného pohybu. Přes generálovu tvář přelétaly záblesky kontrolních čidel, které mýjeli.

Vozidlo zvyšovalo rychlost. Tiše pronikalo úzkým tunelem stále hlouběji a hlouběji do útrob hory.

Clint Derek prolomil mlčení.

„Není to zařízení příliš nákladné? Při posádce tří tisíc mužů by se tímhle tím mnoho mužů během evakuace z hory nedostalo! Nechápu, co to má za význam. Sem se vejde nejvejš padesát osob!“

Martell přikývl. „Přesně padesát. Máte odhad, Dereku! Ale přesto má tohle zařízení význam. Na jeho konci je hangár a v něm další

podobné lodě a ještě i větší... Před giantskou invazí existoval dokonce plán podzemního spojení mezi jednotlivými základnami. Některé štolý byly už prokopány, ale pak...”

John Martell zíral před sebe do tmy.

„Nikdo z nás nemohl tušit, jak rychle invazoři zničí veškeré základny... Kromě T-XXX...”

Podzemní lanovka zpomalila. Její světla ozářila hangár. Vypadalo to v něm jako na nějakém obrovském podzemním nádraží. Prostor byl rozčleněn do jakýchsi nástupišť a na rozvětvených kolejnicích čekalo mnoho vozidel podobných tomu, ve kterém přijeli.

Zastavili se. Generál Martell se vyhoupl ze sedačky. Na palubní desce zablokoval jednu z páček. „To abychom poznali, s čím jsme sem přijeli. Tohle vozidlo bude zřejmě jediné naprogramované na cestu k nouzovému východu.“

Kryt se otevřel posádka vystoupila. Tanja doslova cítila neklid mužů, kteří by to už měli nejraději za sebou.

Po zhruba dvou stech metrech Martell zabočil doprava a pak se zastavil u jedněch dveří.

„Teď se uvidí,“ zamumlal a začal otáčet ciferníky zámku. Pečlivě odemykal jednu západku za druhou. Clint Derek a Tanja Chuonová se museli upřímně podívat, jak složitý kód Martell nosil v hlavě.

Pak všichni tři čekali.

Ale nic se nedělo. Pancéřové dveře se neotevíraly. Generál pohlédl na hodinky. Clint Derek, bývalý hlídač reaktoru na T-XXX, uhádl jeho myšlenky. Nouzový reaktor archivu byl napojen na senzorové otevírání dveří. Jakmile se dveře odemkly, reaktor se rozběhl. Než začal pracovat na plný výkon, mohlo uběhnout až čtvrt hodiny, podle druhu agregátu.

Potom se rozžalila dosud neviditelná kontrolní lampička vchodu. Generál si oddechl. Dveře se otevřely a Clint s Tanjou jen zírali - měly tloušťku dobře tří metrů. Fascinující byl i pohled na zářivou chodbu, vedoucí do útrob archivu. Zhruba v polovičce byly další dveře a byly také otevřené.

Martell se na okamžik zastavil. „Tudy se dřív chodilo na základnu... Výtahem bylo možno sem sjet přímo z velínu základny.“

Generál vykročil a šel dál. Po zhruba pětadvaceti metrech se zastavili u dalších dveří. Byly kulaté a podstatně větší než ty předchozí.

S jistotou náměsíčníka Martell odemkl. Kontrolky se rozzářily, vchod se otevřel. Tyhle dveře měly v průměru pět metrů.

„Dereku, raději zůstaňte tady. Nespouštějte oči z chodby. Archiv nemá žádný nouzový východ. Kdyby nás někdo překvapil, byli bychom v pasti. Tanja a já se mezitím postaráme o archiválie.“

„Rozkaz, Martelli.“ Derek tasil paprskomet a opřel se o stěnu.

Pancéřová komora představovala malý zázrak pozemské techniky. Stěny byly pokryty počítačově uzamčenými zásuvkami. Každá z nich byla sama o sobě zabezpečena proti jakémukoliv záření, stejně jako komora sama. Uprostřed místnosti stála dvě křesla, v nichž před časem seděli Martell a Dhark a společně sledovali záznamy příšerné giantské invaze. Opěrky křesel byly opatřeny tlačítky, kterými se řídily projekce archivovaných záznamů.

To vše však Martella příliš nezajímalo. Otevřel jednu ze zásuvek a začal v ní hledat.

„Tanjo, zatímco tady budu hledat materiály, zajímavé pro Dharka, přineste mezitím z prostoru C obě transportní bomby, předurčené k jistému druhu úklidu...“

Dívka zmizela a splnila rozkaz.

Potom usilovně pracovali asi půl hodiny. Generál velmi opatrně obě bomby uzamkl.

„Hotovo! Dereku!“

„Ano?“

„Jak velké jsou vaše znalosti seřizování reaktorů? Přesněji: jste schopen nastavit předstih reaktoru tak, aby za dvě hodiny explodoval?“

Tanja zbledla. „Martelli, vy chcete...?“

„Musím, Tanjo! Tady dole je toho ještě příliš mnoho, co by mohlo Dewittovi posloužit. Reaktor představuje jedinou možnost, jak komoru archivu zničit. Zvenčí je nezničitelná, ale zevnitř ano...“

„Ale co později, až se Dhark vrátí na Zem?“

Generál zavrtěl hlavou. „Dhark disponuje jinou technikou. T-XXX je zastaralá, její archiv také. Ne, co nepotřebujeme nutně, musí pryč!“

Otočil se k Derekovi: „Takže?“

Clint Derek se rozhlédl po archivu. „Oukej, kdy? Hned?“

„Ne, ještě počkejte,“ pravil generál. „Je tu ještě něco, co bych rád

viděl dokončené... Napadlo mě to v Alamo Gordu, když jste hovořil o Tanje. Pro vás dva by to bylo určitě to nejlepší...”

Dívka a Clint na sebe nechápavě pohlédli.

„Co by pro Clintu a pro mě bylo nejlepší. Martelli?“

Tanjin hlas vytrhl generála ze zamyšlení. „Mhm, jako velitel T-XXX jsem byl před invazí zmocněn vládou světa, že mohu oddávat. Dobře vím, že ani tato chvíle, ani prostředí nejsou pro takovou událost příliš vhodné, ale časy nejsou jisté. Nikdo z nás neví, co vlastně bude. A protože vy dva od této chvíle chcete žít společně bude dobře, když se vezmete. Je pro to mnoho důvodů, nechci je všechny vyčíslovat.. Osud Země bude brzy ležet v rukou vás, mladých lidí...”

Tanja byla příliš popletená, než aby dokázala generálovi odpovědět.

Mlčení prolomil Clint Derek. „Martell má pravdu, Tanjo. Je přece už dlouho naším přáním, abychom se stali manželi. A když nás oddá generál, je to mnohem, mnohem lepší, než kdyby nás později někdy oddával někdo, koho ani neznáme. Dokonce třeba některá z těch Dewittových kreatur!”

Generál Martell přikývl. Pak přistoupil k dívce a v duchu před sebou viděl svoji ženu... „Bude to krátké, Tanjo. Nejsem kazatel ani oddávající úředník. Ale nosím vás oba ve svém srdci!... Tanjo Chuonová. ptám se vás: chcete si vzít svého snoubence Clintu Dereka a být mu dobrou ženou? Je-li to vaše vůle, odpovězte ano!”

„Ano, chci!”

Tanja to řekla tiše. Cítila, jak ji Clint bere za ruku.

„A vy, Clinte Dereku, je vaší vůlí vzít si svou snoubenku Tanju Chuonovou za manželku a být ji dobrým mužem?“

„Ano,“ odpověděl oslovený pevně.

Generál Martell přistoupil těsně k nim a položil jim ruce na ramena. „Mocí mého úřadu vás tímto před lidmi a před zákonem prohlašuji za manžele! Nechť je k vám osud milostivější, než jaký byl k lidem během uplynulých měsíců.”

Tanja se impulzivně předklonila a generála políbila.

„Martelli, můžete k nám přijít, kdykoliv budete chtít. Vždycky u nás budete vítán.”

Martell si pročísl vlasy. „Díky, Tanjo, tohle je dobře vědět.” Pak se otočil a sedl si k malému psacímu stolu, u kterého chvíli něco

spisoval. Posléze novomanželům podal listinu.

„Dobře to opatrujte, má to plnou platnost. Dewittův režim skončí a začnou zase platit Dharkovy zákony! A teď už pojd'te, Dereku, čas kvapí.“

* * *

Roboni mezitím horečnatě prohledávali dno propasti. Ale nenašli nic. Ani stopy, ani vznášedlo.

Přece se nevypařili! Musej tady bejt někde poblíž! I jejich letoun tady někde musí bejt! Jeden z nich je určitě generál Martell, když tady přistáli! Honem! Hledat dál!“

Asanga se vařil ve vlastní šťávě. Vtom si všiml, jak se jeho druh Chandar zarazil. „Co je, Chandare, máš něco?“

„Támhle, ve skalní stěně!“

Asanga se díval naznačovaným směrem. Ihned mu padla do oka štěrbinu ve skále, vedoucí vzhůru jako rampa.

„To je ono! Tudy zmizeli! T-XXX je mazaná stavba. A Martell určitě zná i ty nejtajnější vchody!“

Zavolal ostatní Robony.

„Támhle tudy! Ale opatrně! Kdyby se někdo z nich ukázal, okamžitě střilet! Jsou nebezpečný!“

Pět Robonů se propracovávalo sněhem. Těsně před skalní rozsedlinou uviděli, že měl Asanga pravdu. Anje a Clintovi unikly dvě šlápoty. Asanga se rozběhl a protáhl se štěrbinou. Před ním se objevila dlouhá chodba. Široko daleko nebylo ani živáčka. „Rychle, za mnou!“

Roboni se za ním pustili. Velitel hlídky v poslední chvíli poslal jednoho z nich hlídat vznášedlo. Byl ostražitější než Asanga.

O pár minut později se octli v jeskyni s kolejnicí.

Během chvilky Asanga věděl, co se tu asi odehrálo. „Jsou uvnitř hory, Chandare. Možná dokonce v archivu. Musíme počkat, je to tam daleko. Jinak...“

Vtom ucítili průvan. Zároveň zaslechli z hloubi skal nějaké dunění. V dálce se objevil drobný světelný bod.

Asanga stál jako zaražený do země. V duchu odpočítával, jak dlouho to je, co je ztratili z očí. Hodina. Možná dvě. „Vracej se, Chandare, vracej se! Rychle, schovejme se! Třeba se nám podaří je

Překvapit!“

Roboni se rozprchli. Poschovávali se co možná nejlépe po celé Jeskyni

Zvuky lanovky byly stále hlasitější. Pak do jeskyně vjelo doutníkové těleso a zastavilo. Za okny vozidla se pohybovaly stíny tří lidí.

Asanga a Chandar opustili úkryty. Opatrně, krůček po krůčku se přibližovali k doutníku. Věděli, že musejí Martella překvapit.

* * *

Generál Martell otevřel vstup. Jeho ruční svítilna se rozzářila. Paprsek zasáhl Asangu.

„Pozor, Roboni!“ zazněl jeskynní generálův hlas. Zároveň Martell skočil k zemi a přitom tasil paprskomet.

Jakkoli byl však rychlý, Asanga vystřelil dřív. Namodralý, tenký paprsek zasáhl generála do pravého ramene. Ruka mu poklesla a tělem projela křeč, stahující svalstvo tak, až se Martell musel převálit na druhý bok a klesnout přitom zpátky do lanovky.

Kolem dokola dopadaly paprsky ze zbraní Robonů a na mnoha místech tavily kov.

Clint Derek a Tanja strhli Martella zpět do kabiny a zároveň opětovali palbu. Skály jeskyně začaly na mnoha místech žhnout.

Generál Martell překonal bolesti i šok. Zatnul zuby a vstal. Pravá ruka se ani nehnula. Přehodil paprskomet do levačky.

Tanja na něj vylekaně pohlížela. Generálovi chyběl pěkný kus pravého ramene, ale rána nekrvácela. Vysoká teplota paprsku spekla a uzavřela cévy.

„Rychle pryč odtud, co možná nejrychleji!“ pobízel Martell. „Musíme se probít k propasti!“

Generál vystrčil paralyzátor, přepnutý na vějířovou palbu. Žlutý vějíř paprsků této zbraně se mísil s modrými paprsky zbraní Robonů.

Generál Martell se vyhoupl z kabiny a děsivě přitom zařval. Clint Derek chytil Tanju za ruku a následoval generála. Svým tělem se snažil manželku chránit i Tanja s Clintem křičeli z plna hrdla.

Asanga na ně zíral a pomalu ztrácel nervy. Jeho druzi se jeden po druhém káceli pod paprsky paralyzátoru.

„Pryč! Padáme!“ křikl, chytil Chandara a táhl ho za sebou ven z

jeskyně.

„Za nimi!“ přikazoval generál. „Nesmíme jim dopřát oddechu!“

Nečekal dlouho a vyrazil. Za ním Tanja a pak Clint. V jedné ruce zbraň, ve druhé zásobník s archivními materiály pro Dharka.

Tanja najednou uviděla, že se generál zapotácel a musel se opřít o stěnu. Pomalu si sáhl na pravé rameno, nepouštěje přitom z levačky zbraň. „Zatraceně! Prasklo to...“

I Clint se zastavil. Rozsvítil lampu.

Tanja reagovala rychle: rozškubala na cáry kapesník a ránu co nejlépe podvázala. Derek mezitím vytáhl z kapsy řemínek a přivázal zraněnou ruku generálovi pevně k tělu.

„Díky!“ procedil generál přes bolestí sevřené zuby. „Rychle! Ať nám Roboni nezatarasí východ!“

Utíkali dál. Generál nebral na své zranění žádný ohled. Běžel, jak nejrychleji to šlo.

Pak se před nimi objevila štěrbina ve skále.

Generál do ní skočil s napřaženou levačkou a jakmile ruka projela škvírou, stiskl spoušť paprskometu.

Svůj cíl zasáhl. Asanga nevěřícně sledoval, jak jím projel horký oheň. Oči se mu rozšířily a tělo se pomalu začínalo rozkládat. Spatřil Martellovy bělostné vlasy, zraněné rameno. Pak měl před očima tmou. „Chandare, já...“

Asanga vykřikl. V tom výkřiku zároveň zazněla zlost, strach ze smrti a nepochopení toho, co se vlastně stalo.

Padl. Jeho tělo se zlomilo. Temná skvrna na bílém sněhu.

Martell neztrácel ani vteřinu. Už byli venku.

„Rychle, rychle!“ volal generál a mimoděk se ohlédl po Tanje a Clintovi.

A vtom jej cosi jakoby odmrštilo stranou.

Přes závoj mlhy spatřil Chandara, který na něj střílel. Clint Derek střelbu opětoval. Chandar rozhodil ruce, upustil zbraň a zřít se k zemi. Generál Martell se zapotácel, opřel se rukou o stěnu a pak klesl na kolena.

Ale ještě jednou zvedl ruku s paprskometem a namířil na Robony, stojící u vznášedla na hlídce. Ruce jim sjely ke zbraním, ale zarazily se a Roboni zmizeli ve sněhu. Paprsek generálovy zbraně utrl kus korpusu vznášedla. Z pohonného agregátu vyšlehl blesk.

Roboni vyskočili. Zachvátila je panika. Bezhlavě prchali do

všech směrů.

Martellova ruka se zbraní poklesla. „Nech je, Clinte, nech je běžet...“

Generálův hlas slábl. Tvář měl stále bledší a pak se mu roztřáslly ruce.

Clint a Tanja byli v okamžení u něho.

Generál Martell zvolna zvedl hlavu. Když spatřil Tanju a jejího manžela, přes zmučenou tvář ještě jednou přelétl slabý úsměv. „Jeden z nás to musel... udělat.“ zašeptal. „Žijte šťastně... Pozdravujte ode mě Dharka a Huxleyho... Bojujte o svoji Zemi..“

Generálův dech byl najednou slabý a přerývaný. Oči pohasínaly. Pak se v nich ale ještě jednou zajiskřilo. „Já... nechtěl umřít v posteli... ta smrt... měla smysl... starý život za dva mladé... tak to má být... moje žena a dcerka... už na mě čekají...“

Generálova levačka ještě sahala po Tanjině ruce, pak strnula a Martellova hlava klesla Tanje do klína. Generál Martelí byl mrtev.

* * *

O čtvrt hodiny později se ze zvířeného sněhu na dně propasti pod horou Mount King zvedlo vznášedlo, na palubě s Clintem Derekem, Tanjou a mrtvolou muže, jehož výraz nyní vypadal klidný a uvolněný.

Za hodinu se pak hora Mount King otrásla. Z tajné štolý vedoucí k archivu vyšlehl plamen a po něm následovala vlna horka, jejímž vlivem se rázem vypařil sníh v propasti. Asangovo a Chandarovo tělo spálila na prach. Následující záblesk vyhnal z propasti číhající Robony, schované před dalším případným útočníkem.

Zásobovací reaktor uvnitř hory explodoval.

Z archivu a hangáru nezůstalo téměř nic. . .

* * *

Bernd Eylers naslouchal do noci. Vstup do Blesku 001, který používal spolu s Josem Aachtenem van Haagem, byl otevřen. Přestože léto už dávno minulo, v údolí Rhône bylo ještě velmi teplo. Blesk stál na vrcholu pahorku. Jeho válcovitý trup splýval s temnotou. Bývalý šéf Galaktické Bezpečnostní Organizace - GBO -

a nyní Dewittem pronásledovaný šťvanec Bernd Eylers čekal na zprávu. Vrcholek pahorku zajišťoval dobrý příjem.

Pak to v přijímači zapraskalo a ozvalo se: „Delfín volá Mečouna, prosím ohlaste se!“

Bemd Eylers se zakřenil. „Slyším, Delfíne!“

„Fatamorgána pět konec!“

Bernd Eylers sebou trhl. „Fatamorgána pět...“ zamumlal. Mimoděk pohlédl na světla města Lyonu. Zpráva znamenala, že Jos má pro něj nějakou důležitou zprávu, kterou nechce sdělovat do vysílačky.

Eylers zavrtěl hlavou. Čert ví, kam Jos na ty svoje informace chodí. Josovy metody byly velice riskantní, nejraději hrál vabank... ale dosud měl vždycky štěstí.

Eylers nasedl do Blesku a zavřel kryt. Letoun se pak zvedl a nehlukně klouzal nocí, kopíroval terén. Bezpečnostní služba Normana Dewitta nikdy nespí...

Zakrátko nepozorovaně doletěl až na smluvené místo.

Sotva otevřel kryl, Jos se vyšplhal do kabiny.

Seděli k sobě zády. Jinak to v Blesku nešlo.

„Musíte ihned do Alamo Gorda, Eylersi! Ohlásil se Monty Bell Martell a Derek vysvobodili Tanju z objektu, pak vybrali archiv na T-XXX, aby mohli to nejdůležitější uchránit před Dewittem a předat to Dharkovi. Monty Bell se má spojit s Huxleyem a ten má na tajném místě vyzvednout Tanju a Dereka. Ale vypadá to, že má Bell problémy. V Alamo Gordu propuklo běsnění. Při akci u Tachat Riveru došlo k boji, ve kterém padl generál a tři Roboni. Nevím to sice přesně, ale Bell je možná v nebezpečí. Každopádně potřebuje pomoc. Kromě toho se ztratil Larsen. Měl byste okamžitě navázat spojení s McDeem. Larsen musí být v případě nouze vysvobozen. Jestli ho Dewitt zmáčkne, jsme všichni ztracený. Larsen toho ví příliš mnoho...“

Ke strávení všech těch informací potřeboval Eylers čas. „Larsen pryč - Martell mrtev!“ zamumlal. Znal generála osobně a velmi si ho vážil. Obrátil stránku, zauvažoval, kdy může být v Alamo Gordu. V Evropě se blížil rozbřesk, v Alamo Gordu se tedy noc teprve snášela.

„Oukej, Josi, startuji ihned, nebo mě tady ještě na něco potřebujete?“

Agent se místo odpovědi vyhoupl ze sedačky a vyskočil z lodi na

zem.

„Zastihnete mě každou noc v daněj čas na Delfínu osm. A dejte si pozor na svoji biomasku! Hlavně na tu ruku! V Alamo Gordu mají lidi bystrozraký voči, přáteli! So long a hodně štěstí!“

Jos Aachten van Haag zmizel stejně tiše jako přišel.

Eylers cekal přibližně pět minut pak odstartoval. Zaměřovače Blesku běžely. Dewittovy lodě ho jen tak snadno nezaměří, natož aby ho dostihly.

* * *

Astrofyzik se mezitím znovu pokoušel o navázání spojení s komandérem Huxleyem a jeho lodí FO-1. Stál před velkou videofonní obrazovkou ve své laboratoři.

„Tak ted' mě dobře poslouchejte, Dewitte. Bud' dostanu k dispozici hypertestovací zařízení, anebo už nehnu ani prstem. Přece nebudu dřít jako kůň, celý dny a noci propočítávat bůhvíco a když si pak chci ověřit výsledky výzkumu, narazím na nějakýho zabeďněnce z úřadu, který se ohání předpisy! Zvažte svoje rozhodnutí, Dewitte. Musím si na opačné straně naší Galaxie ohmatat, jak dalece moje předpoklady souhlasí s realitou. Počkám přesně do 21 hodin, ani o minutu déle. Jestli do té doby nepadne rozhodnutí v můj prospěch, přestávám pracovat. Konec!“

Monty Bell udeřil do impulzního tlačítka videofonu. Dobře věděl že to tentokrát poněkud přehnal. Ale risknul to. Norman Dewitt byl pod tlakem. Zlé následky změn v galaktickém magnetickém poli mu nebyly neznámé. Nejenom v zájmu Země bylo nutno tento jev co nejpodrobněji zkoumat. Šlo také o jeho kulovité lodě. Lod', která se do takové magnetické bouře propadla, byla nenávratně ztracena. A to si Dewitt nemohl dovolit. Pro svůj soukromý boj proti Renu Dharkovi potřeboval každou, každičkou lod'. Profesor Monty Bell si byl na druhou stranu vědom, že je jediným mužem v Alamo Gordu, který je schopen oříšek otázek kolem magnetické galaktické bouře rozlousknout. O podkladech, které mu Dhark poslal po Huxleyovi, nevěděl Dewitt nic.

Anja Fieldová, šéfmatematička Alamo Gorda, se nyní zamračila.

„Chlapče, chlapče, milý Belle. Ted' jste asi zašel daleko. Dewitt je navenek klid'as, ale uvnitř to je vulkán. Ten když vybuchne, smete

všecko, co mu přijde do cesty...”

Monty Bell pokrčil rameny. „Uvidíme. Zatím můj recept vždycky zabral...”

Videofon zabzučel. Monty Bell vrhl po Anje mnohoznačný pohled. „Ted’ sledujte...,” špitl.

Na obrazovce se objevil Norman Dewitt.

„Poslouchejte, Belle, jistě je vám jasné, že jste svůj tón poněkud přehnal. Ale já vám to odpustím, protože jsem to připsal vaší přepracovanosti. Navíc jsem v situaci, kdy jsem nucen na takovéto vaše prosby reagovat. Vaše schopnosti a vědomosti jsou pro mne nepostradatelné. Ani sám profesor Craig by vás nenahradil. Budiž tedy po vašem. Hypertestovací zařízení je od této chvíle k vaší neomezené dispozici. Ale varuju vás, Belle. Já dobře vím, že sympatizujete s Dharkem. Nezneužíjte moji důvěru!”

Norman Dewitt vypnul spojení.

Monty Bell nebyl samým překvapením schopen promluvit. Co Dewitt věděl? Co stálo za jeho velkorysostí? Šlo o nějaký trik?

„Tak a máte to, Belle,” poznamenala Anja. „Generál nám připravil pěkně horkou polívkčku. Jste si jist, že ta vaše tajná frekvence skutečně nemůže být odposlouchávána? Pomyslete na to, že mrtví nebudeme Dharkovi nic platní!”

Anja věděla, že v této místnosti může s Bellem mluvit naprosto otevřeně. Vědec se postaral, aby tu nebyli odposlouchávání.

„Jistě, Anjo, frekvence je naprosto bezpečná. Ta věc se kdysi nacházela pouze ve stadiu experimentu. Záznamy o ní jsou jenom tady,” poklepal si na hlavu. „Horší je, že o FO-1 vím jenom přibližně, kde se nachází, No, zkusíme to, dokud se na nás štěstí usmívá! I když jen z Dewittova obličej!”

Dívka zavrtěla hlavou. Pak šťouchla vědce do žeber. „Vy jste nepolepšitelný. Belle! Doufejme, že Roboni nedostanou Eylerse. Ale on se tu vyzná, snad to dobře dopadne.”

* * *

Blesk 001 se pod ochranou intervalu opět ponořil do atmosféry Bernd Eylers sledoval zaměřovače stroje. Měl dostatek času na to aby si mohl důkladně promyslet bitevní plán.

Nad severoamerickým kontinentem už ležela noc. Od západu se

přibližovaly mraky. Eylers letěl přes Mexický záliv, sice oklikou, ale stále co možná nejdéle nad vodou, kde je schopnost radaru zaměřovat omezena.

Věděl že by nepřátelským letounům snadno unikl, ale nemínil dávat protivníkům záminku, aby ho sledovali k Alamo Gordu a nakonec ještě podezřívali Montyho Bella.

Nabral kurz na bývalé město Galvestone. V tomto sektoru vládl absolutní klid. Cent Field ležel daleko na severovýchod. Mexický záliv a pobřežní oblasti značně utrpěly vinou tlakových paprsků Giantů. Tady nezůstalo mnoho života.

Eylers neváhal. Přibližoval se k pobřeží. Blesk přidal. Brzy musel rychle přeletět úrodná území. Teprve za Fort Worthem se mohl Eylers cítit zase bezpečněji, protože tam začínala poušť Llano Estacado. Díky intervalovému poli se mohl kdykoliv ponořit do písku, kdyby se objevila nějaká patrola.

Eylersovi se nakonec podařilo dostat naprosto nepozorovaně až k Alamo Gordu.

Blesk ukryl zhruba tři kilometry od města. Díky intervalu ho doslova zahrabal do písku mezi kaktusy a křoviska. Z písku vyčníval jenom výstupní kryt kabiny. Když vylezl, zaházel ho pískem. Pak si vryl do paměti polohu. Zapamatoval si tvary obřích kaktusů rodu Saguaro, které se nad lodí tyčily jako sloupy elektrického vedení.

Pak se vydal na cestu do Alamo Gorda. Eylers se tam vyznal, Alamo Gordo bývalo jeho hlavním sídlem. Vyznal se tam podstatně líp, než například Monty Bell.

O dobrou hodinu později už Eylers ležel nedaleko obydlených domů v křoví a pozorně sledoval okolí.

Teprve tiché, sotva slyšitelné bzučení velkého hypertesteru, který Dewitt nechával strážit jako oko v hlavě, mu dalo jistotu. Mimoděk, sledoval zvolna se pohybující parabolickou anténu testeru. Pohled na nebe určil přibližný směr. Eylers chápal rychle.

Uvnitř mohl být jenom Monty Bell. Ví čert, jak se mu podařilo se k testeru dostat...

Opatrně a velice tiše se Eylers doplížil k oknům budovy. Dveře byly odemčené. Už se sahal po klice, když zaslechl kroky. Rychle zmizel zpátky ve tmě.

Dveře se otevřely - a stála v nich Anja Fieldová. Chvilí se zarazila, než si její oči zvykly na tmu.

Eylers vystoupil do světla.

„Nelekněte se, Anjo. To jsem já, Eylers!“

Dívka sebou trhla, ale okamžitě se vzpamatovala. Zvolna se ohlédla do budovy.

„Jděte za barák, Eylersi, rychle! Hlídej nás!“

Bývalý šéf GBO poslechl. Anja ho následovala za pár vteřin.

„Ztraťte se, jak nejrychleji můžete. Bell se pokouší navázat spojení s Huxleyem, a všechno ostatní je vám snad známo, ne?“ šeptala.

Eylers přitakal.

„Jestli to vyjde, dám vám vědět já nebo Bell. Kam?“

Eylers uvažoval.

„Dejte zprávu Jupiterovi do Planetárního baru! Znáte ho přece? Je spolehlivý!“

„Dobrá. Postarejte se o Larsena. Už dva dny se o něm neví. Ani McDee nic neví. Nemusíte se ho ani ptát A dávejte pozor, Eylersi. Od chvíle, co Martell s Derekem a Tanjou vybrali archiv, je tu boží dopuštění!“

Otočila se a šla pryč, aniž by čekala na odpověď. Kráčela k výzkumnému středisku. Poslal ji tam Monty Bell, protože na něco zapomněl.

Eylers počkal pár minut a potom také zmizel. V Alamo Gordu by ho nikdo nepoznal. Ani hlídka Robonů, tím si byl jist. Postarala se o to jeho biomaska. Nejlepší bude, když se zašije v nějakém baru. Tam je to nejméně nápadné a člověk se často doví i zajímavé informace...

* * *

Komandér Huxley se opíral o jednu z průhledných stěn FO-1. Daleko za lodí zářilo horké, podle galaktických poměrů ještě mladé slunce. Zářivé modrozelené oko v temnotě vesmíru. Typ slunce, jaký na straně Galaxie, kde ležela Země, ještě nikdo nikde neviděl.

Nogkové mu dali jméno TANTAL. Na třech jeho planetách velice rychle zbudovávali své nové impérium. Byly to tři světy, které biologické podstatě Nogků maximálně vyhovovaly. Planeta, která byla slunci nejbliž, byla velká jako Země a ve svém nitru ukrývala téměř nevyčerpatelné zásoby rud, substancí a vysoce

radioaktivních látek. To vše Nogkové potřebovali pro výstavbu nových výrobních center.

Druhá planeta, velikostí podobná Marsu, byla porostlá namodralou vegetací, připomínající kaktusy. Byl to horký, suchý kyslíkový svět. Tady měli Nogkové bydlet. Na povrchu vyrůstaly gigantické kuželovité prstencové valy vícera měst Prstence byly soustředěny kolem jednoho bodu a čím užší byly, do větší výše rostly. Uprostřed prstenců stál geometrický kužel, centrum a nejvyšší bod každého města Nogků.

Komandér Huxley a jeho muži velice překvapeně sledovali, jak rychle Nogkové staví. Používali lidem naprosto neznámou techniku. Ta byla neustále v nasazení. Využívalo se každé vteřiny, Lidské mysli naprosto nepochopitelná koordinace prací fungovala až do nejmenšího detailu. Pauzy na odpočinek neexistovaly. Mimo periodu spánku neznali Nogkové pojem klidu.

Třetí, nejvzdálenější planeta, byla velká jako Jupiter a šlo o močálovitý, teplý a vlhký svět. Neproniknutelné vegetační zóny se střídaly s kontinentálními moři. Fauna a flóra, jejíž rozmanitost a nebezpečnost byly nepřehlédnutelné. Huxley tuto planetu už vícekrát navštívil na palubě FO-1. To, co tam zažili, jeho posádce bohatě stačilo. A přesto: tato planeta tvořila *přirozenou zásobárnu* Nogků. Přestože vlhkost Nogky zabíjela, ze zdejší vegetace mohli čerpat důležité životní substance.

Slunce Tantal představovalo jedinou hvězdu v okruhu několika set světelných let. Jeho poloha podstatně snižovala procento pravděpodobnosti napadení Nogků nepřitelem. A i kdyby, Nogkové měli šanci nepřítel včas zaměřit, protože široko daleko nic nebylo. Komandér Huxley se vytrhl z úvah. Vraceli se k Zemi.

Nogkové před odletem FO-1 ještě jednou překontrolovali technické vybavení lodi a řadu věcí ještě vylepšili.

Huxley neměl stání chtěl se stůj co stůj vrátit na Zemi. Přestože se stal čestným členem Rady impéria Nogků, přestože se on i jeho muži nacházeli pod ochranou jejich mohutné flotily, Huxley ani na vteřinu nezapomínal, kde se narodil a kam patří. On i jeho posádka cítili povinnost pomoci Dharkovi v jeho boji o Zemi.

Vysvětlil to Radě Nogků a ta projevila pochopení. Sami sice Zemi pomoci nemohli, protože měli své starosti s vybudováním nové existence, nicméně před odletem přece jen dohodli systém

nouzového volání o pomoc, se kterým byli pak seznámeni jenom Huxley a jeho první důstojník Lee Prewitt.

Letěli domů.

Po čase se od nich odpoutala doprovodná loď Nogků a obrátila kurz.

„Mnoho štěstí, pozemšťané!“ popřál velitel lodi Nogků Charaua. „Pozdravujte ode mne pozemšťana Rena Dharka a vyříd'te mu, že jsem jeho přítel!“

Pak loď Nogků zmizela. Tiše, náhle.

Huxley opustil své místo u obrazovky a uvelebil se ve velitelském křesle vedle Prewitta.

„K transici připravit! Veškeré údaje o skoku ještě jednou ke kontrole manipulátoru a pak zadat koordinátorovi. Každá neopatrnost a nepřesnost mohou mít nebetyčné následky!“

Posádka se pustila do práce.

„Hotovo, žádné odchylky!“

Komandér Huxley se napřímil. Za třiadvacet minut solárního času dojde ke transici. Z jednotlivých oddělení lodi přecházela hlášení o připravenosti.

„Skok se uskuteční za devatenáct minut a třicet vteřin. Všichni na svá místa...“

Dál se komandér Huxley nedostal. Obrazovka před ním se rozzářila. Spatřil tvář seržanta Maxwella.

„Pane, šifrovaná zpráva na vlně FO-1. Centrála se zabývá jejím dešifrováním. Kdyby to mohl...“

Huxley prudce vyletěl z křesla. „Prewitte, skok se uskuteční podle předpokladů. Převezměte velení! Já musím do centrály. Existuje jenom jeden člověk, který zná tenhle kód: náš bývalý kontakt Monty Bell! Musela se stát nějaká velká lumpárna! Pravděpodobně na Zemi!“

Komandér Huxley zmizel z velínu.

O několik minut později vysílaly antény FO-1 odpověď. Komandér ještě stačil přečíst rozšifrovanou zprávu.

„Prewitte, po transici ihned nabrat kurz Země. Poplach prvního stupně, štít neviditelnosti, ochranný štít!“

FO-1 transitovala.

Bernd Eylers posunul sklenku po baru. „Ještě jednu, prosím!“

Barman po něm vrhl nedefinovatelný pohled: „Poslouchejte, pane, to pití je pěkně silný. A vy ho pijete jako vodu! Až se z týdle udírny dostanete ven, čerstvej vzduch vás složí jako nic!“

Bernd Eylers se zašklebil. Ovládal hospodské slangy jako nikdo. Barmanovu varování dobře porozuměl. Opatrně se ohlédl ke stolu, u kterého hulákalo několik mužů.

Ledabyle se znovu napil.

„Poslouchej, bratře, já nejsem žádný miminko! Já se vo sebe postarám sám. Dokud platím, vostatní tě nebude zajímat, jasný?!“

Bleskurychle chňapl barmana za límec a přitáhl ho k sobě.

„Kde je Jupiter?“ zeptal se tiše a bez pohnutí rty.

Barman, jeden z jeho dřívějších lidí, ihned reagoval.

„V zadní místnosti!“ odpověděl stejným způsobem, dřív než ho Eylers brutálně odstrčil.

Barman narazil na regál, několik lahví a skleniček spadlo na podlahu a rozbilo se. Eylers se s ledovým klidem znovu napil a pak se odpotácel směrem k záchodům, aniž by si všímal temných pohledů některých hostů.

Nerad dělal takový humbuk, ale jiným způsobem by se dnes k barmanovi asi nedostal. Planetární bar nebyl nijak nóbl podnik. Spíš naopak. Tady se scházelo podsvětí s galérkou. Lehká děvčata a všelijací vykukově stejně jako špiclové a agenti. Kromě toho byl bar oblíbeným cílem posádek lodí z Cent Fieldu. V tomto ohledu na věci nezměnila nic ani invaze Giantů. V Planetárním baru se soustřeďovaly informace z temných pramenů, bez nichž si neporadil ani ten nejšikovnější agent.

Tohle věděli Roboni stejně dobře jako Eylersova GBO. Jenom proto dávali tenkrát i dnes baru pokoj. Pouze v případě větší rvačky občas zasáhla robonská hlídka, aby se postarala o pořádek, ale jinak tu život ubíhal nerušeně.

Dveře k záchodům se otevřely se zabzučením senzoru. Kdesi zavýsklo děvče. Eylers za sebou zabouchl a automaticky se potácel dál.

Kousek před záchody uhnul doprava. Ale teď už se nepotácel. Rychle a s jistotou proběhl temnou chodbu a otevřel dveře na jejím konci.

Jupiter Fendrook na něj překvapeně pohlédl. Byl to muž s postavou profesionálního boxera, měl masitou, kulatou tvář s pevnou bradou a širokým nosem. I ta jeho naleštěná holá hlava jaksi seděla k celkovému zjevu. Jupiter Fendrook nebyl žádný krasavec. Ale přesto měl v sobě fluidum, jakého si člověk ihned všimne a na které se nezapomíná.

Eylers za sebou zavřel. „Zatraceně, Jupitere, proč tady celej večer trčíš a nepřiđeš do lokálu? Já svůj čas v Alamo Gordu nekradu!“

Jupiter přikývl. Jeho malá očka si přichozího pozorně měřila.

„Jsou dny, kdy tady prošle nejsem, jasný? Dneska je zrovna takovej den. Nemůžu se tam míchat mezi ty idioty, ať se mi to líbí nebo ne.“

„A co? Tak se posadíš tady do ty pasti? Co kdyby tě tu někdo z nich našel, když tu údajně vůbec nejseš? To není zrovna originální, kamaráde!“

Jupiter Fendrook vstal.

„Měl jsem tě za chytřejšího. Jupiter Fendrook *nikdy* nesedí v pasti. Vím o všem, co se tam vpředu děje. A než by mě někdo překvapil, jsem pryč. Raz dva pryč, jasný?“

Učinil bleskurychlý pohyb levačkou a zmizel. Ztratil se Eylersovi z očí. aniž by si Eylers stačil všimnout, jak se to vlastně stalo.

Za několik vteřin byl zpátky.

Stejným způsobem.

A uchichtával se. „Dřív se tomu říkávalo zrcadlová past, jasný? Ale používá se s určitým rozdílem. Když v ní *zmizím já*, zase se vrátím. Když v ní zmizí čmuchalové, špiclové a jiný nepěkný lidi, tak se už nevrátěj... No jo, nechme toho. Co chceš?“

Jupiter Fendrook přistoupil těsně k Eylersovi. Eylers poprvé pořádně pochopil nebezpečnost tohoto muže.

„Dívka jménem Anja Fieldová nebo vědec jménem Monty Bell ti přinesou informaci o jedné kosmické lodi. Kdybys nechytil mě, předej to Josovi. Je to důležité. Jde o komandéra Huxleye a jeho FO-1. Má zabezpečit jisté informace pro Dharka. A kromě toho hledám Larsena. Nevíš o něm? Pohřešuje se už několik dní...“

Jupiter pokyvoval hlavou.

„Larsen!“ zamumlal pak. „Zatčenej není, ale poznali ho. McDee měl velkou snahu to před Dewittem ututlat... Nechytili ho. Vo tom bych musel vědět Pravděpodobně se musel někde schovat, aby moh

změnit svůj zevnějšek. Budu ho hledat. Dám ti vědět! Ještě něco?“

Eylers zavrtěl hlavou. „V pořádku. Vyříd, prosím tě, tu věc s Bellem nebo s Anjou. Sem ale přijít nemůžou.“

Agent přikývl.

Eylers ukázal na padací dveře zrcadlové pasti. „Má to nějaký tajný východ? Nemám moc chuti vracet se do lokálu, určitě se tam něco semele...“

„Přes lokál musíš. Planetární bar nemá oficiálně žádné jiné východy než ten, kterým jsi přišel. Na baru sedí dva Dewittovi špiclové. Takže nemůžeš jen tak zmizet. Ti dva jsou díky antidrogám střízliví jako nemluvnata, jako ty! Už je na čase, aby ses tam vrátil! So long!“

„Merde!“ ulevil si Eylers.

Jupiter se zasmál. „Eště pár let ve Francii, a budeš umět perfektně francouzsky. To nejdůležitější slovo už znáš!“

* * *

Chodba byla prázdná, takže Eylerse nikdo nesledoval. Vklouzl na záchod, spláchnul a pak nohou rozkopl dveře. Na velmi nejistých nohou pak doklopýtal zpátky k baru. V duchu však zůstal u Fendrooka. Věděl samozřejmě dobře, co je to zrcadlová léčka, používala se kdysi k zajištění tajných archivů a podobných věcí. Většinou si člověk takové léčky všiml příliš pozdě, teprve když už bylo zle. Řekl si, že před tímto zařízením musí varovat Jose. Jos byl dobrodruh. Docela dobře se mohlo stát že se rozhodne na vlastní pěst prohledat útroby Planetárního baru. Jupiter Fendrook sice patřil k Renu Dharkovi a jeho lidem, ale muži jako on se většinou jistili na všechny strany. Patřilo to k jejich práci a také to byl důvod, proč nebylo možné jim nahlédnout do všech karet, Jupiterovi stejně málo jako Josovi...

Bernd Eylers si to namířil přímo k baru. Naráz do sebe obrátil zbytek whisky ve své sklenici.

„Platit!“ zablekotal.

Barman přišel k němu. „Osm dolarů třicet!“

Eylers prohledal kapsy a nakonec hodil na pult desetidolarovku. „V pořádku... to pití má... hyk... vopravdu... hyk... něco do sebe!“

„Varoval jsem vás, pane, a vy jste nechtěl...“

Zbytek věty Eylers neslyšel, protože to se už potácel po Cent Field Road a koukal se ztratit v nějaké temné uličce. Právě chtěl do jedné takové zabočit, protože ležela ve směru k Blesku, když vtom za sebou zaslechl kroky.

Pak po něm hmátla něčí těžká ruka a obrátila ho k sobě.

„Mám ho!“ ozval se čísi hlas. „Teď se tomu divnému ptáčkovi podíváme na peříčka!“

Eylers nadále předstíral opilost. Nejistě se komíhal ze strany na stranu. Koutky očí kolem sebe spočítal šest mužů.

„Co... co mi chce... hyk... chcete?“

„Drž hubu! Nejseš tak vožralej, jak děláš! Pozorovali jsme tě! Rychle, prohledejte mu kapsy!“

Eylers poznal, že nemá co dělat s pouhými lupiči, s chuligány, kteří by se na něm chtěli odreagovat. Nemělo význam si dál hrát na opilce.

Překvapivým pohybem se vytrhl. Hned poté vrazil mluvčímu té bandy pěst do brady. Další rychlý hmat a muž, který ho držel zezadu, přes něj přeletěl a přistál na ostatních.

Eylers skočil a dalšímu útočníkovi vrazil konce své protézy do břicha. Muž vykřikl a spadl na záda.

Pak se snažil protrhnout řetěz z lidských těl, ale vtom se z průjezdu ozval hlas muže, který ho chytil: „Dávejte pozor, ať vám neuteče, je to...“

Dál se nedostal. Eylers se prudce otočil. Ve zlomku vteřiny pochopil, že před sebou musí mít jednoho z těch agentů, o nichž mluvil Fendrook. Ten ho nesměl zaskočit. Takoví lidé bývají nebezpeční a navíc dozajista i ozbrojení.

Aniž by dlouho uvažoval, Eylers mu skočil po krku. Muž ani nestačil hmátnout pod sako pro zbraň.

Eylers na něj dopadl celým tělem, zdravá pravačka se mu zaryla do hrdla.

Oba muži se skáceli k zemi a váleli se na dlažebních kostkách uličky. Agent byl obratný a šikovný. Znal skoro všechny Eylersovy hmaty i protiobranu.

Ale pak se do boje pustili i ostatní. Jeden chytil Eylerse za nohu, druhý mu brutálně škulbl za rameno. Kdosi ho praštil do zátylku, někdo ho kopl do boku...

Eylers kolem sebe zoufale dupal a mlátil rukama. Podařilo se mu

nabrat trochu vzduchu do plic a uvolnit se.

Vyskočil na nohy, ale sotva stál, spatřil zablesknutí nějaké zbraně, proto se zas vrhl k zemi. Bleskurychle se odkutálek do temného kouta uličky. Paprsek udeřil přesně do místa, kde ještě před okamžikem stál.

Paralyzátor! Agent měl paralyzátor!

I Eylers nyní šáhl pro svoji zbraň. Ale pak se zarazil. I útočníci se zarazili.

Protože se po dlažbě rozlehly kroky okovaných holínek. Zaduněl mohutný hlas: „Hoši, hoši! To se zas pár supů vrhlo na nějakýho opilce?! Deme na ně, pánové! Tydle grázly je třeba vyhubit!“

Zasyčel paprsek paralyzátoru, nějaká zbraň s řinkotem upadla na zem.

A rozpoutala se krátká rvačka. Agent a jeho druzi v ní podlehli přesile.

Eylers se opíral o stěnu domu a ztěžka oddechoval. Teprve nyní pořadně pocítil bolest, hlavně v žebrech, a ohmatával celé tělo... Pomoc přišla doslova v poslední chvíli. Ale kdo byli ti muži? Odkud se tady vzali? Poslal je Jupiter?

Jeden z odvážlivců se k Eylersovi přiblížil. Teprve nyní si Eylers všiml uniforem svých zachránců. Patřili k pozemské flotile kosmických lodí. Mimoděk se ušklíbl. To mohl přijít z deště pod okap!

Trooper na něj pohlédl. Byl to seržant.

„No, Buddy, ty psi tě pěkně zřídili, jak koukám. Řek bych, že nepohrdneš něčím vostřejším na vzpružení, co?“

Přivolal ostatní.

„Hoši, vemem ho sebou na palubu CATTANU! Tendle pán je naším hostem! Zapijeme s ním vítězství. Civilisti jsou chudáci, tak ať si aspoň tendle s náma chvíli užije, oukej?“

„Jasně, Danny! Když se vo něj nepostaráme, tak je do zejtrka po něm. Koukni, sotva stojí na nohou! Ty si ho teda podali! Uděláme dobrej skutek, neboť pan Dewitt potřebuje každýho, výroba musí běžet! Tak ho dáme do pořádku, aby moh zejtra zase makat!“

Muž se rozchechtal. Eylersovi neuniklo, že je to pořádně zlý smích.

Bez dlouhých řečí ho vzali mezi sebe a vyrazili.

O muže v bezvědomí, ležící na ulici, se nestarali a zabočili do

uličky ve směru k Cent Fieldu. Eylers jim cestou vyprávěl svoji historku.

„To známe, Buddy! Neřek bys, kolik chlapíků jako ses ty tady už přepadli! Ksindl!“

Seržant zmlkl. On ani jeho druzi nebyli zrovna střizliví a cestou na kosmodrom jim všem docházelo, že jejich loď příští ráno startuje. Na pár týdnů je docela určitě po nočním životě a jeho radovánkách.

Za chvíli se před nimi objevila červená, zelená a modrá světla letiště. V dálce se rýsovaly siluety kulovitých lodí.

Seržant vykročil doleva.

Eylers tam ve tmě rozeznával jedno z oněch malých, rychlých vozidel, jaká se používala na všech kosmodromech Země k transportu mužstva a důstojníků. Kosmodromy měly obvykle značnou rozlohu.

„Nasedat, Buddy! Mám v hrdle už zatraceně sucho! Teď s náma zažiješ, jak slaví Dewittova flotila svoje vítězství!“

Postrčil Eylerse do vozidla, ostatní je následovali. Pak zaklapl kryt a vozidlo se s tichým bzučením dalo do pohybu. Za pár minut zastavili před mohutným korpusem 400metrové kosmické lodi.

„Už jsme namístě, Buddy! Deme na to! „Seržant si spokojeně olízl rty.

Vešli na palubu lodi CATTAN. Před Dewittovým pučem jí velel kapitán Oregon.

Bernd Eylers se v duchu podívoval, že je nekontrolují žádné stráže, žádné hlídky... U Dharka a jeho mužů nebylo něco takového vůbec možné. Ale mlčel.

Jednou z antigravitačních šachet se dostali do vyšších pater lodi. Troopeři ho nadirigovali do malé, na giantských lodích dodatečně zbudované jídelny.

Seržant hmátl do jedné ze zásuvek a vyndal z ní láhev.

Teprve nyní měl Eylers možnost si své zachránce pořádně prohlédnout. Kupodivu byli mezi těmi osmi muži i dva důstojníci-inženýři, ale tón přesto udával seržant.

A pak, u plných skleniček, se Eylers dozvěděl, že jsou na palubě téměř sami. Kompletní posádka se vrátí teprve k ránu, těsně před odletem.

Eylers měl rázem vymyšlen krkolomný plán. Poznání nové šance s ním doslova trhlo.

„Co je?“ zažíral na něj jeden z inženýrů a klopýtal k Eylersovi,

jenž však ihned zareagoval: „Ni... nic... ty grázlové mi... roz... rozkopali žebra...“,“ zablekotal a nalil si další sklenku.

Důstojník se spokojeně zašklebil a odpotácel se zpátky na své místo. Pak začali troopeři hulákat jeden přes druhého. Zpívali, co je napadlo. Eylers řval s nimi. Lil do sebe alkohol stejným tempem jako oni.

Protože se mu podařilo spolknout pilulku s antidrogou, znemožňující opilost.

* * *

Bernd Eylers nespouštěl opilé kumpány z očí. Jejich pohyby byly stále pomalejší, vláčnější. Oba ofíciři mezitím už pevně spali. Jeden ležel na zemi, druhý v křesle. Oba nahlas chrápali. Jedině se seržantem bylo možno ještě do určité míry komunikovat. Zvedl láhev a pil rovnou z ní. Eylers úkosem pohlédl na hodinky. Ještě dvě hodiny do rozbřesku! Musel se dát do práce. Bez milosti. Pohlédl na seržanta: seržant a jeho muži ho zachránili z bezvýchodné situace a on se k nim teď zachová více než nevděčně.

Teď ale nešlo o vděk, nýbrž o záchranu Země. O návrat Rena Dharka, v zájmu lidstva. Bez skrupulí, bez zábran. Jenom tenhle cíl měl nějaký význam Jinak nic.

Eylers se vykolébal z křesla a sunul se k seržantovi s lahví v ruce.

Seržant překvapeně zamručel, když mu láhev přistála na hlavě a poslala ho spát.

„Je mi líto, starej brachu!“ pravil Eylers a nechal ho sklouznout k zemi. Až se probere, bude ho bolet hlava. Ale zřejmě si vůbec na nic nevzpomene.

Pak se bývalý šéf GBO rozběhl.

Na palubě CATTANU se vyznal. Podobala se do všech detailů všem ukořistěným lodím tohoto druhu. Vyznal se i v technických záležitostech. Například v tom, jak vyřadit z činnosti palubní počítač - nešlo jen o to vypnout ho. Mnohem lepší bylo mu poplést paměť, aby loď nebylo možno naprogramovat ke startu ani k žádné jiné činnosti.

Skočil do antigravitační šachty. Jeho tělo se pak vznášelo šachtou směrem vzhůru, mýjelo další a další paluby s rozvětřujícími se chodbami, až dorazil k hlavní palubě.

Vyskočil ze šachty a tiše utíkal ke vchodu do velínu.

Na chodbě nebylo ani živáčka. Ticho na tak velké lodi působilo až strašidelně.

Opatrně hmatal po tlačítku otevírání.

A pak se to stalo.

„Stát, ani hnout!“

Nějaký řízný hlas. Eylersem projel jako elektrický výboj. Netušil, jak se to mohlo stát a jak je možné, že ten hlas má za sebou, v zádech.

Eylersovy úvahy trvaly však jenom setinku vteřiny, protože ihned zareagoval.

Podlomila se mu kolena, upadl, v pádu se bleskurychle otočil kolem své osy a zároveň vytáhl z pouzdra zbraň. Paprsek paralyzátoru rozzářil temnotu chodby. V jeho světle vyletěla nahoru čísi ruka, objevila se překvapením pootevřená ústa a pak se ozvala dutá rána pádu omámeného muže, který zaskočil Eylerse těsně před velínem.

Těla obou mužů dopadla na zem zároveň.

Paralyzovanému muži vypadla z ruky zbraň a zarazila se o stěnu.

Eyler vyskočil stejně rychle jako se hodil k zemi. Pot mu vyrazil ze všech pórů. Teprve nyní přišel šok z překvapení, vyvolaného náhlým útokem.

Několika rychlými kroky se octl u protivníka. Muž byl na několik hodin vyřazen z provozu, Eyler se ho nemusel obávat.

Rychle se vrátil ke vchodu do velínu.

Otevřel.

A okamžitě si uvědomil, že muž, kterého paralyzoval, tady uvnitř musel držet stráž, protože ucítil cigaretový kouř a na řídicím pultě stál popelník a láhev whisky. Trooper musel spatřit Eylerse a opustit centrálu jinými dveřmi, aby mu mohl vpadnout do zad.

Eyler naslouchal. Na lodi vládlo absolutní ticho. Pokud však někdo byl ve strojozně, mohl si přece jen něčeho všimnout. Pak by Eylersovi mohlo být ještě zatraceně horko, až se bude snažit loď opustit.

Bernd Eyler se soustředil. Naprosto klidnou rukou přepnul patřičná tlačítka a páčky na řídicím pultě. Rozblikaly se varovné signálky. Odněkud z lodi se ozvalo hluboké zabručení agregátů, intenzita problikávání kontrolek stoupala. Z jednoho z agregátů

začal vycházet namodralý, silně páchnoucí dým.

Eylers ještě chvíli sledoval blikání kontrolky. Tvářil se spokojeně. Palubní mozek byl přetížen. Slabina giantských lodí... Hra potrvá zhruba ještě půl hodiny. Veškerá informatika lodi se samovolně po-
ničí.

Pak se Eylers ještě přesvědčil, že nemá sepnut žádný z pohonných agregátů. Kdyby došlo k disfunkci pohonných reaktoru, mohlo by to skončit špatně. Katastrofou. Loď by explodovala.

Opustil velín a brzy nato i CATTAN.

Avšak těsně předtím, než dorazil k Blesku, byl přece jen ještě zaskočen robonskou hlídkou ve vznášedle. V poslední chvíli se mu podařilo naskočit do Blesku, zapnout intervalové pole a odstartovat

Ovšem neodpustil si malý žert: nenechal Robony svému osudu. Paralyzoval je a pak jejich vznášedlo, stojící pár set metrů od bývalého stanoviště Blesku, zasáhl paprsky, ničícími anorganickou hmotu.

Loď se rozpadla v prach, stejně tak jako uniformy paralyzovaných Robonů, kteří pak zůstali ležet v písku beze zbraně a bez oděvu, docela nazí a zesměšnění...

Potom Eylers zapnul automatické řízení Blesku a vlétl do nejbližších skal. Ukryl se uvnitř pevné materie a vypnul pohon lodi.

Musel se vyspat. Měl toho ten den za sebou ažaž.

* * *

Norman Dewitt seděl ve své obrovité kanceláři a zvažoval události posledních hodin. Kolem nosu mu vyvstaly dvě hluboké vrásky. Vstal a přecházel po místnosti. Dával si dohromady veškeré detaily a podrobnosti a skládal z nich mozaiku. Obvykle se mu dařilo přijít věcem na kloub, ale ten den ne.

Nejdřív ta věc s nejspodnějším patrem základny T-XXX. Jeho lidé tam našli už jenom trosky a spečené skály. Přesněji se tam nedalo zjistit vůbec nic. Dále: několik mrtvých Robonů. Jedna z nejlepších lodí: CATTAN, výhledově neschopna letu. Blesk, o kterém Roboni podali zprávu, zmizel beze stop!

Norman Dewitt sevřel ruce do pěsti. Nebyl tak hloupý, aby si myslel, že Blesk uprchl do kosmu. To ne, tam by ho jeho kulovité

lodě dostaly... Je někde poblíž. Možná pod pískem, možná v moři, možná někde v horách. Každopádně určitě někde čekal na svoji další šanci...

Něco se dělo a Dewitt nevěděl, co. Znervózňovalo ho to. Ani na okamžik nezapomínal, že Dhark čeká na svoji šanci... A o koho se mohl opřít Dewitt? O flotilu? - O ty věčně opilé piloty? O McDeeho? O vědce v Alamo Gordu? O své zástupce? O Robony?

Dewitt zaskřípal zuby. Bylo na čase, aby rozhodil nové sítě. Ty staré mu trouchnivěly pod rukama.

Bylo to k vzteku: Dhark měl méně lidí i lodí a přitom...

Dewitt stiskl tlačítko videofonu.

Ohlásil se mu velitel kosmodromu Cent Field. Při spatření guvernéra pobledl.

„Sheldone, požaduji od vás co nejpřesnější informace ohledně událostí na palubě CATTANU a o civilistovi, kterého posádka vzala na loď. Zapojte tajnou službu a zjistěte, kde se tento muž naposledy zdržoval. Všechno to byla cílená, pečlivě připravená akce. Máte přesně čtyřadvacet hodin, Sheldone. Ale varuju vás: za každé nevyjasněné místo ve vaší zprávě vás pošenu k zodpovědnosti. To, co se stalo dnes v noci, jde na váš úkor. To vy zodpovídáte za Cent Field! A ještě něco. Všechny lodě budou s okamžitou platností ve dne v noci opatřeny strážemi. Strážemi, Sheldone! Je mi jedno, kde na to vezmete lidi, ale s okamžitou platností mi vlastním životem ručíte za bezpečnost lodí na vašem letišti. Jestli se stane ještě jednou něco podobného jako na CATTANU, půjdete před soud!“

Dewitt vypnul spojení. Pak odešel z kanceláře, aby se mohl osobně účastnit výslechu Robonů. Ale nedošel daleko. Už ve dveřích ho zastavila rozčilená ordonance a podávala mu text nějaké zprávy: „Volala loď BERNHARDT STAR, kapitán Lloyd...“

Norman Dewitt se zastavil. „BERNHARDT STAR? Dejte to sem!“ křikl a vytrhl muži papír z ruky.

Pak však diktátor zbledl.

...křižník URBIN napaden neznámou lodí a těžce poškozen. Loď se v doprovodu HELLISK a DORADA vrací k Zemi. Neznámá loď unikla, podle výpovědi velitele URBINA byla neviditelná, nezachytitelná zaměřovači. Podle údajů z URBINA by mohlo jít o loď Nogků...

„Nogkové!“ hlesl Dewitt O těchto cizích bytostech věděl něco od Dharka. Věděl i o kontaktech, které Dhark s Nogky udržoval. Že by se s nimi nyní spojil? Poštval na něj jejich mohutný potenciál?

I když se mu tato myšlenka moc nezdála, vrtala mu hlavou. Bylo to poprvé, co v sobě guvernér Norman Dewitt pocítoval příznaky narůstající paniky.

Zmačkal depeši, obrátil se na podpatku a vrátil se zpět do kanceláře. Ať si Roboni vyslychají sami, však se výsledky dozví. Teď měl na práci něco mnohem důležitějšího...

* * *

Komandér Huxley sledoval obě kulovité lodě, letící poblíž jeho FO-1. Mezi sebou měly poškozenou loď URBIN, na jejíž palubě zřejmě zuřil požár. Vypálená díra v jejím korpusu byla zřetelně vidět.

Zavolal si prvního důstojníka.

„Čert je vem, Prewitte. Znáám tyhle lodě. Transice tam probíhá podobně jako na naší lodi, navíc je provázána nepříjemnou úzkostí z rematerializace. *Oni tedy věděli, jak bezbranná je loď v okamžiku transice*, a přesto nás napadli, ihned, bez varování! A je jenom jejich vina, že se URBIN zamotala do naší ochranné sítě! Pěkně to schytali!“

První důstojník přitakal. „Šlo o desetníky vteřiny, pane. Kdyby nás zasáhli dřív, FO-1 by už neexistovala!“

Komandér Huxley se napřímil.

„Nechme toho! Kdo ví, co se mezitím na Zemi stalo. Ren Dhark tam už každopádně nevládne. Takže kurz Země, delta řeky Yukon! Martell a jeho dva přátelé tam na nás čekají s archivními materiály!“

FO-1 uhnula po pravoboku a zrychlila. Oblétla tři kulovité lodě velkým obloukem. Muži na palubě byli napjatí. Ještě stále se dostávali ze šoku, způsobeného náhlým a bezohledným přepadením...

* * *

Teprve večer toho na události bohatého dne se Eylers odvážil ze svého úkrytu do pouště. Nutně se musel vrátil do baru v Alamo Gordu. Musel si promluvit s Jupiterem Fendrookem.

Zkušený muž od bezpečnosti cítil neklid, který visel ve vzduchu. Pomaličku manévroval svůj Blesk zpátky do Alamo Gorda. Už viděl světla letiště a obrovité siluety křižníků.

Chtěl loď otočit k severu, aby vyhledal vhodnou cestu do města, ale vtom se zarazil.

Z letištní plochy vzlétaly tři menší kulovité lodě. Vystoupaly do výšky zhruba jednoho tisíce metru a zůstaly tam. Hned nato se projevil život u největších - 400metrových korábů. Eylers cítil vibrace vzduchu, slyšel dunění motorů.

Dva křižníky vzlétly, připojily se k těm třem menším a pak společně v klínové formaci odletěly k severozápadu.

Severozápad!

Eylers mimoděk pomyslel na Clinta Dereka a na Tanju, čekající v deltě řeky Yukon na komandéra Huxleye a FO-1. Vědělo se o nich? Nacházel se už Huxley ve sluneční soustavě? Dal Dewitt sledovat Anju a Bella?

Eylers nebyl pesimista. Ale nepodléhal iluzím. Bylo mu jasné, že vinou zkázy CATTANU se z Dewitta stal ještě nebezpečnější a zarputilejší protivník, protože na pozemské flotile si velice zakládal. Představovala oporu jeho diktátorské moci.

Bemd Eylers mimoděk vystrčil bradu. Takže teď už do města nemohl. Nesměl ztrácet čas. Musel použít tajnou frekvenci a přestože to bylo nebezpečné, spojit se s Jupiterem Fendrookem.

Eylers přistál na obrovitém balvanu, jakých se kolem Alamo Gorda povalovalo mnoho a zapnul vysílačku.

Jupiter Fendbrook se ohlásil ihned.

„Tys teda zamíchal pěkně hustou polívčičku, brachu! Dewitt a jeho Roboni pěkně nadsakují! Kromě toho k nám letí Huxley. Asi se strefil do URBINA. A teď poslouchej: následující dny nesmím ani muknout, nebo mě dostanou. Larsen na tebe za půl hodiny čeká na východním okraji města. U věže. Nepoznáš ho. Heslo je Charaua. To slovo nikdo nezná, takže je omyl vyloučeney. A pak bych ti radil, aby ses ztratil. Ne jenom z města, ale vůbec ze Země a to na pěkně dlouhou dobu. Tvůj obličejíček visí na každém sloupě, v každém baru, všude! Navíc ti ho pořád dokola vysílaj z televize. Jestli neutečeš, dostanou tě. Huxley bude mít možná taky problémy. Těch pět lodí nevodletělo na žádnéj rekreační vejlet. Bell a Anja Fieldová stojej zatím eště mimo podezření. Bell se připravuje na útěk i s tou

dívkou, kdyby jim hrozil psychovýslech. To je všecko. Konec!“

Jupiter Fendrook vypnul spojení dřív, než mu Eylers mohl cokoliv říct.

Eylersovi vstávaly vlasy na hlavě. Fendrook nebyl žvanil. Jestliže řekl, že má zmizet, tak to myslel vážně. Vytáhl skafandr Tajemných a oblékl si ho. Pak za sebe na sedadlo připravil stejný skafandr pro Larsena. Podíval se na hodinky. Ještě pětadvacet minut. Eylers věděl, že bude těžké uniknout nepozorovaně. Věž, o které agent mluvil, stála na okraji města. Musel se tam přiřítit v Blesku, naložit Larsena a rychle pryč. Touhle dobou už z města zřejmě nikdo neodešel bez toho, aby ho nezkontrolovaly hlídky Robonů. Larsen si takový risk určitě nemohl dovolit, jeho maska byla také jen syntetická, nikoliv biologická. Na lepší maskování nezbyl čas. Ale s tou věží musela souviset nějaká možnost, jak se nepozorovaně vzdálit z města...

Bemd Eylers odstartoval. Několikrát obletěl Alamo Gordo a potom poblíž místa setkání našel dobré místo pro přistání. Skupina kaktusu ho výborně zakrývala a nebránila mu přitom ve výhledu.

Pak čekal.

* * *

Když nastal čas, Eylers zapnul intervalové pole a proletěl kaktusy směrem k městu. Na infraobrazovce Blesku se objevila polorozpadlá věž. Pak se od jejího úpatí odlepil jakýsi muž a rozběhl se Blesku vstříc.

Eylers přibrzdil, vypnul interval a stále ještě vysunuto teleskopické nohy se skřípěním zapadly do písku. Kryt se otevřel.

„Charaua!“ křikl Larsen Eylersovi téměř do tváře, když se vyhoupl do Blesku. „Pryč!“

Kryt zapadl, intervalové pole se zaktivovalo a Blesk vzlétl.

Nad městem letěly dvě malé kulovité lodě. Tápavě obléτάvaly domy a pak se najednou střemhlav řítily dolů k věži.

Eylers instinktivně strhl Blesk do strany a přidal. Blesk hvízdal, zvedl oblak prachu a přchal pryč.

Za nimi propuklo peklo. Posádky kulovitých lodí nezaváhaly ani na chvíli a spustily proti věži tlakové paprsky. Staletí stará stavba se ve zlomku vteřiny rozpadla a kameny se mísily s vytrhaným

křovím, pískem a polámanými kaktusy. To všechno bylo hnáno tlakovými paprsky do pouště.

„Zatraceně, Eylersi, to patřilo nám!“ povzdechl si Larsen. „Hoši na to jdou pěkně zoztra. Fendrook měl pravdu!“

„Sedíte si na skafandru, Larsene! Oblečte si ho! Musíme do vesmíru dřív, než nás zachytí.“

Eylers přepnul na automatické řízení.

Nikdo neměl šanci je dostihnout. Blesk dělal čest svému jménu. Kulovité lodě je sice brzy pronásledovaly až na Měsíc, ale Blesk se jim ztratil na noční straně.

Larsen se na Měsíci vyznal jako málokdo.

* * *

Jeden z kapitánů křižníku zaklel. „Můžeme to tady klidné prohledat píd' po pídi, ten zatracenej Blesk může bejt kdekoliv... Třeba si z nás vystřelili a jsou už zase na druhý straně! Utekli nám. Na tom nic nezmění ani Dewittovo zbožný přání!“

Obrátil se na svého prvního důstojníka.

„Povolejte na Měsíc tři menší křižníky. Jeden půjde na oběžnou dráhu a po jednom si převezmou hlídání obou stran Měsíce. Jakmile se pánové v Blesku pohnou, dostaneme je!“

Potom podal zprávu. Oči Normana Dewitta divoce jiskřily, ale nic neřekl. Pod deskou stolu se mu ruce křečovitě sevřely do peští. Chvěly se jako pařáty dravce, kterému právě unikla š'avnatá kořist.

To však nikdo neviděl. . .

* * *

Součet všech událostí se příznivě odrazil na setkání Dereka, Tanji a Huxleye. Útěk Bernda Eylerse a Ralfa Larsena držel Normana Dewitta a jeho pátrací oddíly v šachu, takže se komandér Huxley mohl v paprscích neviditelnosti pohodlně přibližovat k Zemi.

Vřetenová loď se přímo nad Severním pólem ponořila do ionosféry a pak rychle klesala do hustších vrstev atmosféry.

Komandér Huxley porovnal souřadnice letu se souřadnicemi, které mu odvysílal Monty Bell. Nemohli si dovolit žádné dlouhé hledání. Ještě v noci museli přistát v Yukonské deltě.

FO-1 minula Beaufortovo moře. Lod' letěla středně rychle. Míjela ledové pobřeží Aljašky a zhruba za půl hodiny už byla nad třpytící se deltou Yukonu.

„Tam dole! Ten menší z obou ostrůvků! K přistání připravit! Zbraňové systémy - zvýšená pohotovost. Při nečekaných událostech okamžitě použít ochrannou síť!“

Štíhlý, dobře dvě stě metrů dlouhý trup vřetenové lodi se naklonil. Jeho špičatá příd' si to namířila přímo dolů. Huxley zároveň vydal rozkaz zrušit štít neviditelnosti. Doufal, že ho generál Martell se svými druhy vyhlíží...

Velitel se nemýlil. Jenom nemohl tušit, že generála se to netýká, protože je po smrti...

V kabině dobře ukrytého vznášedla, jež mladým manželům sloužila jako obývací pokoj, sebou Tanja trhla, když nad hlavou zničehonic spatřila obrovitou cizí loď.

„Clinte! Komandér je tady! Hele!“

Derek si právě čistil zbraň. Vyskočil a podíval se nahoru. Spatřil noční nebe, stříbřitě ozářené Měsícem, a na něm obrysy vřetenové lodi. Snášela se na jejich ostrůvek.

„Mělas pravdu, Tanjo! Musíme dát Huxleymu znamení dřív, než nám odletí.“

Sáhl do magnetického stojanu a popadl světlici. Měl ji připravenou právě pro tenhle účel.

Clint Derek věděl, do jak veliké dálky je taková světlice vidět, ale musel to riskovat. Vysílací nebo videofonní frekvenci by Dewittovi lidé mohli zaznamenat mnohem snadněji. Museli by mít velkou smůlu, kdyby se právě nyní poblíž pohybovala nějaká patrola. „

„Střílím, Tanjo!“ pravil a znovu se podíval na vřetenovou loď. „Huxley by se nezbavoval ochrany neviditelnosti, kdyby kolem nebyl čistej vzduch!“

Tanja přikývla.

Clint Derek vyskočil z kabiny vznášedla.

Venku zapálil doutnák rakety a odstoupil. Se syčením a prskáním vyrazila k nebi. Ve výšce několika set metrů explodovala a rozprskla se. Zářivé jiskry na okamžik ozářily teritorium ostrůvku.

Clint Derek pak doběhl opodál na mýtinu, pokrytou sněhem, od něhož se dobře odrážely kontury jeho těla a začal mávat.

Lod' zareagovala. Klouzala stále níž a níž, až se zastavila jen

několik metrů nad hladinou Yukonu. Pomalu se sunula ke břehu. Její matně šedý korpus lámal kmeny stromů jako třísky.

Pak se do Clinta opřel oslňující paprsek reflektoru.

Lod' přistála, otevřel se vstup a za chvíli z něj vystupovala štíhlá postava komandéra Huxleye.

„Vy jste Clint Derek. že?“ pravil komandér a zkoumavě si prohlížel svůj protějšek. „Kde je generál Martell?“

„Mrtev, veliteli! Padl u Tachat Riveru, když jsme zachraňovali archiv...“

Huxleyem to trhlo. „Mrtev? Martell?“ Rty se mu stáhly do úzké hořké linky. „Pohřbili jste ho, nebo...“

„Leží tady na ostrově. Vykopali jsme mu s Tanjou hrob. Generál Martell vás před smrti pozdravoval. Bez něj bychom ani já ani Tanja nežili, obětoval se pro nás dřív, než jsme jeho záměr prokoukli...“

Komandér Huxley sáhl po videofonu. „Prewitte, postarejte se o naložení vznášedla na palubu. Vezměte i to děvče. Derek a já přijdeme za chvíli.“

První inženýr krátce přitakal.

„Mužstvo už je na cestě.“ Obrazovka zhasla.

„Doved'te mě k hrobu generála Martella, Dereku. Byli jsme kamarádi...“

Potřebovali jen pár minut. Mlčky pak stáli nad hrobem, nad kterým se tyčila kamenná mohyla a prostý dřevěný kříž.

Velitel Huxley zasalutoval.

„Farewell, Johne Martelli!“ pravil tiše. Pak se otočil a kráčel zpátky. Derekovi neuniklo, že komandem Huxleyovi vlhly oči...

* * *

O půl hodiny později FO-1 odstartovala. Už po několika metrech zmizela pod štítem neviditelnosti. Komandér Huxley a jeho muži mlčky naslouchali zevrubné zprávě, kterou podával Clint Derek.

Huxley vstal. „Prewitte, naberte kurz k Hope. Archivní záznamy budou nejlépe ukryty v jeskyních na Deluge. Generál Martell musel mít závažné důvody, proč je uchovat když kvůli nim tolik riskoval.“

FO-1 opustila Zemi. Nezpozorována, nezaměřena. Teprve daleko za oběžnou drahou Měsíce transitovala ve směru ke dvojímu slunci Col...

* * *

Daleko od místa, kde se odehrávaly tyto události, na planetě Exodus v Tygřím systému, vyslýchal velitel lodi COL a ostatních zbylých lodí Dharkovy flotily Janoš Szardak poslední tři muže z posádky FALCONU. Jejich výsledky však nepřinesly nic nového.

„Norman Dewitt je šílenec!“ pravil nakonec Szardak. Vstal z křesla a vykročil ke třem zachráněným. Janošem Szardakem, kdysi druhým důstojníkem na POINT OF, nyní cloumal neovladatelný hněv. Oči se mu podlily krví.

„Já to prostě nedokážu pochopit“ sykl. „Jak vy, zkušení kosmonauti, vojáci, důstojníci a další, se bez odporu stanete vykonavateli Dewittovy zvůle. Místo abyste pomohli Dharkovi a nám dát Zemi po invazi Giantů zase do pořádku, podporujete mocenské intriky. Cizí bytosti se možná těší, jak jim Země padne do klína, jak ji zplundrují ještě víc než Gianti a co děláme my? Tříštíme svoje síly, pobíjíme jeden druhého. A to prosím jenom proto, že si to přeje jeden jediný muž! Zločinný egoista!“

Szardak se na okamžik odmlčel a zahleděl se na zajatce.

„Přemýšlejte o tom, co jsem vám právě řekl. Využijte poslední šanci, protože Dewitt brzy padne, a dopadne hůř, než si dokážete představit! Jeho dny jsou sečteny!“

Szardak se obrátil. Působil chladně, nekompromisně.

„Odvést! Pak odstartuje COL, RAMSES a PYTHON za účelem katalogizace tohoto slunečního systému. Start za třicet minut!“

Rychlými kroky opustil velín, aniž by třem popleteným zajatcům věnoval jeden jediný další pohled.

* * *

Tři lodě krátce po sobě odstartovaly. Zůstaly křižníky TRIFID, VEGA a poškozený ARCTUR, stíhače SALAMANDR a DRACON, průzkumné lodě KHAN a PYRRHUS, jakož i ukořistěná loď FALCON

Janoš Szardak stál před velkým oknem velínu. Shlížel dolů na nasazené lodě. Vešel jim Clark, byl to zkušený muž a perfektní

důstojník. Za jeho velení se dole nemohlo nic stát. Szardak věděl, jak velkou zodpovědnost Clarkovi svěřil: i na něm nyní záleželo, zda a jak se vrátí zpátky na Zemi...

Přesto, nebo právě proto, Szardak sáhl po videofonu a spojil se s Clarkem.

„Clarku, nařizuji všem lodím poplašný stupeň číslo jedna po celou dobu mé nepřítomnosti. Vy osobně mi zodpovídáte za to, že tento rozkaz bude důsledně plněn. V případě mimořádných událostí chci být okamžitě informován. Rozuměl jste, Clarku?“

Mladý velitel přitakal. „Ano, pane. Můžete se na mě spolehnout!“

„Dobrá, Clarku. Zatím na shledanou!“

COL zrychlila. Těsně za ní letěly PYTHON a RAMSES.

„Kurz dva sedm jedna. Cíl: sedmá planeta. Zákaz přistání, příkaz stálého spojení s COL. Všechny výsledky a vyhodnocení ihned do astrofyzického oddělení COL!“

Sedmá planeta připomínala žlutozelenou kuličku. Ani COL nesměla přistát. Muži stále ještě v hrůze mysleli na osud posádky lodi FALCON, kterou přepadl přerostlý hmyz, podobající se sršňům. Z mužů na palubě zůstaly jenom kostry... Szardak si mimoděk vzpomněl i na piraně na Hope... Kolik lidí jim muselo padnout za oběť, než se kolonistům podařilo se s nimi vypořádat...

Z myšlenek ho vytrhlo hlášení zaměřovačů. Dívala se na něj mladá, poněkud bezradná tvář jednoho z nich. „Pane, COL byla zaměřena někým cizím. Nedá se to však lokalizovat, jako by to přicházelo ze všech stran...“

Szardak nadskočil. „Co to říkáte, Millsi? Ze všech stran? A kterých zaměřovačů se to týká? Energetických, hmotových nebo distančních?“

V tu chvíli se technik na obrazovce obrátil ke kolegovi. „Co to říkáš, Hanku... To snad není možný...?!“

„Millsi!“ okřikl ho Szardak. „Sakra, tak co je?!“

Mills se otočil zpátky. „Přepojuji oscilografy k vám do velínu, pane!“

Zaměřovači oscilografy velínu se nazelenale rozzářily. Souřadnice problikávaly ve vertikálách i horizontálách. A mezi nimi...

Szardak a jeho důstojníci na to mžourali. Téměř v přesném středu oscilografu se objevila světlá skvrna. Neustále se zvětšovala a

zvětšovala, pak uhnula z obrazovky a byla pryč. Na jejím místě se pak objevila další světlá skvrna, provedla totéž a pak se objevila další. Skvrny se vynořovaly v nepravidelných intervalech. Někdy měly ostré kontury, jindy ne.

Szardak déle neváhal. Prudce stiskl tlačítko spojení s PYTHONEM a RAMSESEM. „Poplach! Cizí zaměření neznámého původu.

RAMSES a PYTHON ihned ukončit akci! Zaujmout letovou formaci!“

Lodě ho ihned uposlechly. Kapitáni se jeden po druhém hlásili a stvrzovali pozorování COL.

Janoš Szardak horečnatě přemýšlel. Mimoděk musel pomyslet na Syntety. Že by se tu opět ukázali? A pokud ano, tak oč jim šlo? Chování těchto podivných kapkovitých energetických bytostí, s nimiž se poprvé setkali na Metanu, osmé planete dvouslunečného systému, bylo postupem času stále nejasnější.

Ohlásil se astronom PYTHONU: „Szardaku, za námi není něco v pořádku. Některé jasné hvězdy ztratily během okamžení až dva stupně intenzity svého jasu. Vypadá to, jakoby je něco překrývalo, něco jako mrak! Já...“ Najednou přestal a zděšeně pozoroval své přístroje. „Už zase další dvě hvězdy! Jedna z nich málem pohasla! Co to jenom může být? Pohybuje se to přímo na nás!“

Spojení bylo narušeno náhlým šumem. I obraz oscilografu se rázem proměnil: místo skvrn to nyní byly rychle se měnící linie a vlny. Neměnily jenom tvar, měnily i barvu! Byly to tvary a barvy, jaké lidské oko ještě nikdy nespatriilo! Posádky je sledovaly s rostoucím zaujetím.

Szardak se křečovitě snažil vyhnout hypnotickým účinkům obrzců na oscilografu, ale nedařilo se mu to.

Pak se najednou na všech lodích ozvaly hmotové zaměřovače.

Muži ve velínu zaměřovačů se rázem probrali z tranzu. Ihned se začali dohadovat a hledat příčiny zjištěných jevů.

„Zatraceně, Hanku, teď mám naprosto přesný údaje hmotovýho! Ze všech stran! *Ale přesto nikde žádná hmota!*“

Technik se kousl do rtu. Údaje hmotového zaměřovače klesaly a místo toho stoupaly údaje energetického zaměřovače. Za okamžik to bylo zase obráceně...

„Millsi, panebože, co to znamená?“

Kapitánův hlas ukončil dohady. „Millsi, veškeré zaměřovače a vysílačky přepněte na maximální výkon. Impulzy vysílačky do centrály! Rychle! Hanku, vy uložíte všechny údaje, co přijdou. Celou věc bych chtěl později dát analyzovat.“

Do obou specialistu u zaměřovačů vjel život. Kombinované zaměřovače COL běžely na plný výkon.

Ohlásilo se astrologické oddělení.

„Szardaku, já nevím, co to je,“ hlásil astronom, „ale s padesátiprocentní jistotou se odvážím tvrdit, že ta věc má rozpětí asi tří světelných hodin. Rychlost pohybu to má kolem 245 000 kilometrů v hodině, možná trochu víc. Podle toho by se mohlo jednat o vysoce energetický mrak částic...“

„Pokračujte. Neberte ohled na to, zda jsou naměřené hodnoty logické nebo ne! Ta věc je důležitá. Možná důležitější než vůbec tušíme!“

Astronom se krátce zahleděl Szardakovi do tváře. Jak Szardaka znal, pochopil, že musel učinit nějaký objev, o kterém zatím nechce mluvit. Proto jen krátce přitakal a pokračoval v práci.

Szardak vydal rozkazy pro PYTHON a RAMSES. COL přidala, protože se neznámý objekt už začínal vzdalovat. Museli za ním. Szardak cítil důležitost objevu.

Čím blíže se k neznámému objektu dostávali, tím jasnější byly jeho obrysy.

Obrysy? Tvar?

Szardak se při této myšlence zarazil. Jak to, že najednou rozpoznávali nějaké obrysy? Jak to, že ta věc. ta hmota, ten mrak, ta by...

By...?

Szardak se zarazil. Bytost? Návštěvník z hyperprostoru, z oné sféry, o které zatím neměl nikdo ani tušení, jak vypadá?

Co to říkal astronom? Že to má průměr tří světelných hodin? Nebo jsou všechny údaje pozemské techniky od samého začátku nepřesné, protože nejsou schopny změřit další dimenzi objektu z hyperprostoru? Ne, úvahy nikam nevedly.

Szardak se vytrhl ze zamyšlení. Musel jednat. Vydal krátký rozkaz spojové centrále lodi. Oba technici zpozorněli. Tázavě na něj pohlédli, jakoby zapochybovali, jestli dobře slyšeli.

„Tak na co ještě čekáte! Udělejte, co jsem vám řekl!“

Hank Gellert pokrčil rameny. Dobrá. Velitel musí vědět, co dělá. Namačkal patřičná tlačítka a hlásil připravenost.

Szardak neváhal ani na okamžik. Nespouštěl obrazovku z očí, když stiskl tlačítko hypervysílačky. Tři dlouhé tóny opustily loď.

Nastalo ticho.

Pak se však stalo něco, s čím nikdo nepočítal, a to i přesto, že Szardak byl dobře znám svým příslovečným šestým smyslem.

Na velké obrazovce oscilografu se objevila zářivá kulatá skvrna.

Ta se zvětšovala a zvětšovala, nabírala podobu prstence, jehož intenzita slábla a slábla, až úplně pohasla.

Pauza. Szardak pohlédl na časomíru.

Přesně v intervalu, v jakém vyslal druhý hypersignál, se objevila druhá skvrna a stalo se s ní totéž, co s tou první.

Opět pauza.

Pak se objevila třetí skvrna, opět ve stejném intervalu, ale už se nerozšiřovala. V okamžiku explodovala do jasné záře. až muži museli přivřít oči.

Szardak soustředěně pozoroval přístroje. Stalo se přesně to, co čekal. Přístroje ukazovaly otřes prostoru. Před nimi? Za nimi? Nalevo? Napravo? Tohle mu žádný přístroj nezodpověděl. *Ta věc*. Ta věc byla pryč. Během okamžiku. Monstrum o průměru tří světelných hodin.

Janoš Szardak vstal.

„Akci ukončit! COL, PYTHON a RAMSES se vracejí na základnu. Nadále poplašný stupeň číslo jedna!“

Lodě uposlechly a změnily kurz.

Posádka se však dále v duchu věnovala tomu, co prožila. Co to bylo? Energetický mrak? Návštěvník z jiného, lidem neznámého prostoru? Nikdo neznal na tuto otázku odpověď. Ale také nikdo netušil, že se jim jednou té odpovědi dostane. Až na tuhle událost málem zapomenou, až už na ni nikdo z nich ani nepomyslí...

* * *

Otřesu prostoru si všimla ještě jedna loď- FO-1 komandéra Huxleye.

„Zláštní věc, Prewitte,“ zavrčel Huxley. „Vůbec se mi to nelíbí. Přístroje a zaměřovače Nogků pracují velmi precizně, i na velkou

dálku. Co si o tom myslíte?“

Prewitt si prohlížel záznam. Huxley mezitím připravoval loď na přistání na Hope. Mimoděk pohlédl na obrazovku, která mu ukazovala Arta Hookera a jeho aerodozér. Hooker stál na skalnaté vyvýšenině a na FO-1 mával. Huxley měl radost. Těšil se na setkání s lidmi na Hope.

„Nu, Prewitte?“ obrátil se znovu na svého prvního důstojníka, ale ten zavrtěl hlavou.

„Já nevím, pane. Je to bezesporu otřes prostoru, avšak nedá se ani lokálně, ani energeticky upřesnit. Hmotnost transituujícího objektu je tím pádem neznámá...“

„Přesně tak, Prewitte. To je i můj názor. Ten záznam dobře uschovejte. Promluvíme si o něm později. Třeba jsou na Deluge odborníci, schopní jej vyhodnotit.“

* * *

Ale ještě v jednom koutku Galaxie byli v tu chvíli lidé, kteří zadržovali dech. Nevěřičně pozorovali to, co se jejich zrakům vteřinu od vteřiny více přibližovalo, jak se k tomu POINT OF blížila.

Prstencová loď se blížila k něčemu, co zabíralo značnou plochu naprosto hladkého povrchu naprosto přesně kulaté planety, kterou nazvali Biliár. Šlo o šestou planetu Granátového systému.

Dan Riker skřípal zuby. Nebyl schopen odtrhnout pohled od obrazové koule. Proto neviděl ani podmračenou Dharkovu tvář.

„Tak mám pocit, že jsem se asi zbláznil!“ zaúpěl Riker. Ruce se mu nervózně svíraly do pěstí a pak zase otevíraly. „To je přece šílenství! To prostě nemůže být pravda!“

Ale byla. Byla to pravda.

Pohoří, které se nepravdělně rýsovalo na jinak neuvěřitelně hladkém povrchu planety, bylo složeno ze šrotu!

Z milionů a milionů strojů, částí mostních konstrukcí, karoserií, kovového harampádí všeho druhu. Všechno šrot ze Země. Takhle skončily kovové předměty, které Gianti bezohledně demontovali, vytrhali, ukradli a odvezli pryč.

Pohoří, srovnatelné s pozemskými horskými masivy střední velikosti! Miliony, miliardy tun!

POINT OF se zastavila a začala klesat k povrchu Biliáru. Mohutné teleskopické nohy se vysunuly a skřípavě se zavrtaly do krystalického povrchu planety. V místě dosednutí nohou se v povrchu rázem vytvořily věnce prasklin. Hustá atmosféra kysličníku uhličitého přenášela zvuky zvláštním, do morku kostí pronikajícím způsobem. Teprve nyní si posádka POINT OF všimla, jak je celé úpatí pohoří šrotu obklopeno hlubokými prasklinami a proláklami, ze kterých stoupal nažloutlý sirný dým.

Dan Riker poposedl. Zlostně si měřil rozměry pohoří šrotu. „Rene, ty pořád obhajuješ Gianty, přestože jsme je měli v hrsti, když jsme byli v té jejich lednici. Mohli jsme je vyhubit! Čím si vůbec zasloužili ty tvoje ohledy? Měli oni nějaké? Vůči Zemi? Vůči lidem? Jen se podívej ! Podívej, jak nevyčíslitelné hodnoty tady naházeli bez ladu. a skladu na hromadu... Ted' mě zrovna napadá, jak obrovskou nákladní flotilu museli mít... Jsou nebezpeční, nebezpeční!“

Dan Riker vstal a přistoupil ke křeslu svého přítele.

„Rene, ty jsi velitel POINT OF jsi muž Jehož rozkazy posloucháme, rádi posloucháme. Ale copak jsi ještě nikdy nepomyslel na to, že lidstvo možná není jediným druhem bytostí, které byly tímto brutálním, bezohledným způsobem zotročeny a okradeny, možná i vyhlazeny? Copak není naší povinností zbavit vesmír těch bestií?“

Muži ve velínu souhlasně mručeli. Vyjma Manu Čobeho, sedícího po straně vedle Tino Grappy u řídicího pultu.

Ren Dhark nechal přítele, aby se vypovídal. I v něm se vařila zlost při pohledu na nesmyslně nakupený šrot. Cítil, jak jeho nitro stejně jako u ostatních mužů posádky požaduje vybit se na Giantech, pomstít se za všechno, co Gianti lidem způsobili. Ale právě to nesměl a nemohl připustit.

„Dane, tak jsem si tě vypošlechl. A teď poslouvej ty mě! Totéž platí pro ostatní!... Samozřejmě mám stejné pocity jako ty, Dane, jako vy, Tino Grappo, jako vy všichni. Přesto však nestrpím žádnou mstu. Co vůbec víme o Giantech, o jejich způsobu života, o myšlení a pocitech? Co víme o jejich skutečné podstatě? Co víme o jejich záměrech? Ano, jistě, zahubili miliony lidí, ale jak se chovali k lidem, které převezli na Robon? Chránili je a ochraňovali až úzkostlivě!... Ne, ta věc není tak jednoduchá, abychom si směli dovolit ji smést ze stolu! My musíme najít Cal a my ho najdeme. Budeme s Calem mlu-

vit a jednat! Co když Cal skutečně potřebuje naši pomoc?“

Slova Rena Dharka se neminula účinkem. Jeho srozumitelné vyjádření precizně domyšlených úvah opět dopadlo na úrodnou půdu. Ren Dhark si vždy dokázal zachovat nadhled a jistou lidskou dimenzi, přes kterou nikdo z jeho mužů nedokázal jít.

Dan Riker sklopil hlavu a podal Dharkovi ruku. „Máš zas pravdu, Rene. Já ale někdy prostě už nemůžu. Ty příšery do mě zasely příliš mnoho nenávisti a hněvu.“

Ren Dhark stiskl nabízenou ruku.

„V pořádku, Dane. Však mi to jednou vrátíš, až se zas neudrším já. Důležité je, aby si *jeden z nás* vždycky zachoval chladnou hlavu.“

Obrátil se na Manu Čobeho. „Čobe, převezměte velení lodi. Dan a já poletíme v Blesku na průzkum pohoří šrotu. Třeba tam najdeme něco, co by nám vysvětlilo, proč to sem Gianti navozili.“

Manu Čobe přítakal. „V pořádku, Dharku. Ale zůstaňte s námi v neustálém spojení, já tomuhle ďábelskému světu, téhle *Planetě Šrotu* moc nedůvěřuju!“

* * *

Blesk nechal POINT OF za sebou. Ren Dhark ho použil záměrně, protože prstencová loď by byla pro účely průzkumu příliš velká a relativně méně obratná než Blesk.

Mraky nad nimi se potrhaly a světlo granátového slunce ozářilo hladký povrch Biliáru. Oba muži, zvyklí na ledasco, čím je vesmír neustále překvapoval, byli nyní přece jen fascinováni obrazem, který se jim naskytl, když povrch planety ozářilo slunce do intenzivní oranžové. Krystalická struktura planety se v něm třpytila jako brokát...

Ren Dhark i jeho druh Dan Riker na okamžik zapomněli na hromadu šrotu, jež svými zrezavělými fragmenty zvláštním způsobem harmonovala s barvou planety a dopomáhala tak celkovému obrazu bizarní krásy...

Pak se mezi slunce a planetu posunuly další temné mraky a bylo po divadle.

Ren Dhark sebou trhl. Dodatečně mu došlo, jak nebezpečnými se cizí světy mohou stát. jakmile silně zaujmou myslící a cítící bytosti.

Ani tak zkušení muži jako Dhark a Riker nedokázali před vlivem toho kouzla obstát a podlehli mu. Ztratili dobře pár minut drahocenné pozornosti a soustředění, během kterých se jim mohlo stát cokoli...

„Zatraceně. Dane, chovali jsme se jako sentimentální blázni! Čobe má asi pravdu, když tvrdí, že ta hora šrotu skrývá zřejmě víc nebezpečí než tušíme. Podíváme se na ni teď hezky zblízka. . .“

Zrychlil let. Za okamžik se pod nimi rozprostřely trosky a relikty techniky v takovém množství, v jakém na Zemi po invazi stále ještě neexistovala. Pod vším tím haraburdím v jednom místě vyčnívala část lodi s nápisem FUTURE STAR. Ren Dhark suše polkl a s námahou potlačil zlost. Znal tu loď. Patřila rejdařství Golden Gate, a šlo o jednu z nejmodernějších transoceánských lodí, jaké kdy na mořích Země pluly. Vedle kýlu lodi spočíval chaos strojových součástí, kusů tovární haly, několika malých automobilů a půlky mostního oblouku. Nesmyslný, nervy drásající nepořádek.

Blesk obletí obrovitý jeřáb, který Gianti dopravili na Biliár téměř celý v jednom kuse. Jeho předlouhé rameno smutně trčelo k nebi.

„Nemá to cenu, Dane! Je pro nás nezajímavé zjišťovat, co všechno ta hora v sobě ukrývá. Zjistíme tedy alespoň její rozměry.“

Vzal za řídicí páku a Blesk začal stoupat.

Avšak čím výše se dostával, tím širší se hora šrotu jevila. Harampádí pod nimi nebralo konce...

Konečně bylo možno celou horu přehlédnout. Dan Riker začal ihned vyhodnocovat údaje z počítače.

„Dlouhá více než sedmdesát kilometrů, v průměru vysoká stodvacet metrů!“ pravil konečně chraplavým hlasem. Ani náhodou se nedalo stanovit, jak velké množství šrotu tam dole leželo...

Ren Dhark zavolal POINT OF.

Manu Čobe se ihned ohlásil.

„Čobe, startujte. Pokuste se zjistit, zda existují nějaké stopy, nějaká znamení toho, že by Gianti šrot nějakým způsobem odváželi z Biliáru někam k dalšímu využití. Vezměte si tu hromadu na paškál z bližší strany, my poletíme podél té vzdálenější.“

Namodralý prstenec POINT OF se pohnul a přibližoval se k Blesku.

Pátrací akce proběhla a když se na jižním konci haldy Blesk s POINT OF setkal. Ren Dhark vlétl na palubu mateřské lodi. Za pár

okamžiků vstoupil do velínu. „Zjistil jste něco, Čobe?“ vyptával se.

„Ne, nic. Naopak, citlivý krystalický povrch planety poukazuje na to, že se s žádným kusem šrotu po vyložení ani nehnulo. Pokud je na Biliáru nějaké zpracovatelské zařízení, musí být umístěno uvnitř planety. Ale já tomu nevěřím, tohle je mrtvý svět, vesmírné těleso, o které Gianti neprojevíli vážný zájem. Čert ví, proč ten šrot nahromadili právě tady...“

Manu Čobe vzhlédl a podíval se Dharkovi do očí.

„Mluvte dál, Čobe.“ povzbudil ho Dhark. „Vždyť jste něco zjistil a ne teprve na Biliáru, nebo se snad mýlím?“

Renu Dharkovi neunikl výraz překvapení v Afričanově tváři.

„Máte pravdu, Dharku. Jestli to tedy chcete vědět, tak bych vám chtěl říct, že vůbec nevěřím tomu, že by na některé z planet Granátového systému kdy žili Gianti, nebo že by odtud snad pocházeli!“

„Jsem zcela vašeho názoru, Čobe. A nikoliv teprve od toho osklivého objevu na Biliáru. Jenom mě zneklidňuje, že si to myslí i všichni ostatní.“

Dan Riker se v křesle otočil a upřeně na ty dva pohlédl. „A co když to tak je? Kde teď máme hledat? V Galaxii existuje tolik slunečních soustav a planet, zeje nedokážeme všechny navštívit do konce života. Navíc bude mít Dewitt pořád volnou ruku, když budeme putovat od planety k planetě. Už by se pomalu mohl začít obávat našeho návratu!“

Ren Dhark i ostatní dobře věděli, že má pravdu. Situace byla vážná.

„Máš zas jednou docela pravdu, Dane,“ přitakal Dhark. „Ale přesto: Cal musíme najít. Stůj co stůj. Já se nevzdávám!“

Otočil se k Afričanovi.

„Čobe, vy jediný disponujete hypnotickými schopnostmi. Pokuste se najít s Calem spojení. Teď hned, jakmile se POINT OF opět octne ve volném prostoru. . .“

Manu Čobe nespokojeně vrtěl hlavou. „Dharku, moje schopnosti znám. Zdaleka nepostačují, jsou příliš slabé. Je nesmyslné, abych...“

„Přesto se o to pokuste! Musíte to udělat. Čobe. Každý tonoucí sahá po onom slavném stéble. Je úplně jedno, jestli se to podaří nebo ne. Pokuste se, Čobe!“

Dharkův hlas zněl velmi naléhavě. Čobe zničehonic už tolik

nepochyboval. Naopak - byl docela zvědav, jak ten pokus dopadne.

„Dobrá, zkusím to! Vyleťte zatím s POINT OF do volného kosmu!“

Manu Čobe opustil velín. Svůj pokus mohl zahájit jenom ze spojové centrály. Jenom odtud mohl vysílat své slabé hypnotické síly tak, aby se z nich nevytratila ani špetka potřebné energie...

* * *

Afričan seděl bez hnutí v křesle před velkým kontrolním pultem spojové centrály. Doktoři z lékařské stanice mu na hlavě rozmístili a připevnili čidla. Kabely od nich vedly do hypervysílačky. Čobe se ještě nikdy o něco takového nepokusil. Ale Checkmaster, palubní počítač POINT OF, její mozek, možnost lakového pokusu, schválil. Dokonce přidal potřebné údaje o hodnotách spojení mozku s hypervysílačkou.

„Hotovo!“ zazněl zastřený Afričanův hlas centrálou.

„Hotovo!“ zopakoval Ren Dhark a posunul kupředu jednu malou páčku. Na obrazovce spatřil jak se Čobe v křesle poněkud zhroutil. Vypadalo to, jakoby omdlel. Avšak dřív než stačil zasáhnout, agregáty hlásily mozkové vlny a impulzy. Dhark pomalu stáhl napřaženou ruku.

A pak to všichni slyšeli. Velín naplnil nějaký hlas. Byl to hlas? Nebo ho jen slyšeli ve svých mozcích?

... Cal nikdy nepřijme žádného z vás Zatracenců...

Ren Dhark sebou trhl.

„Čobe, slyšíte mě?“

Afričan přitakal.

„Čobe, vysvětlíte Calu, že jenom na nás záleží, zda se Gianti v té mraznici proberou ze spánku nebo ne! Řekněte jim...“

Dál se nedostal. Cal se znovu ohlásil. Tentokrát se jeho hlas bolestně vrýval do vědomí.

Zbytečné vyhrožovat. Hodina pomsty se blíží, brzy...

Cal ztichl. Jakkoli se Čobe snažil s ním znovu navázat spojení, bylo to marné.

Během uplynulých minut vůbec nikdo nepomyslel na mladého spojaře z Milána, Tino Grappu. Zběsile pracoval u svých zaměřovačů. Když konečně zvedl hlavu, byl propocený na kůži.

Čelo i tváře se mu leskly, ale v očích zářil triumf. „Mám Cal. Konečně víme, kde vězí...“

Ren Dhark a jeho druzi se k němu prudce otočili. Dan Riker vyskočil z křesla. Popadl Grappu za ramena a zatřepal jím. „Grappo, proberte se! Co jste to říkal?“

Ren Dhark Rikera odstrčil. „Tak copak je, Grappo? *Jak to*, že konečně víte, kde se Cal ukrývá?“

Mladý zaměřovač vzrušením suše polkl. Pod Dharkovým pohledem se však hned uklidnil.

„Zaměřovače, pane! Podařilo se mi perfektně zaměřit výchozí bod vysílání Calu. Byl to velmi slabý, avšak přesně lokalizovatelný hypersignál: Přišel z Fantomu, ze třetí planety Granátového systému! Tady!“ podal Dharkovi třesoucí se rukou záznam na plastické fólii, který právě vypadl z Checkmasteru.

Dhark a Riker jenom krátce pohlédli na záznam, aby pochopili, že Grappa nemluví nesmysly.

Ren Dhark, který obvykle s chválou skrbil, položil mladíkovi obě ruce na ramena. „Grappo, vy jste d’ábel! To jste udělal fantasticky! Tím jste pro Zemi i pro nás vykonal obrovskou, nedocenitelnou službu!“

Grappa se začervenál, ale nedostal možnost odpovědět, protože se Dhark ihned vyhoupl do velitelského křesla.

„Směr Fantom! Sídlo Calu se nachází na třetí planetě Granátové soustavy. Nejvyšší pohotovost ve všech odděleních. Zbrojní systémy poslouchají mé rozkazy, jakýkoliv čin bez mého rozkazu je neodpustitelnou svévolí! Děj se co děj! Konec!“

POINT OF zrychlila. Řítla se ke třetí planetě.

Oči mužů visely plny očekávání na velké obrazové kouli. O pár minut později vstoupil do velínu Manu Čobe. Tvář měl posedlou. Kontakt s Calem ho připravil téměř o všechny síly. Mlčky sklouzl do svého křesla a tiše pozoroval planetu, ke které se blížili.

Pak se ale najednou probral. Nevěřicně zíral na obrazovou kouli a prudce vstal.

Mlčky ukazoval na kapkovitá tělesa, která se nyní ze všech stran blížila k POINT OF.

„Syntetové, pozor, Syntetové!“ zvolal. Ostatními to zacloumalo, jako by je spatřili teprve v onu chvíli.

Myšlenky Manu Čobeho se předbíhaly. Jak to, že Syntety spatřil

teprve on, přestože ostatní seděli blíž k obrazové kouli? Co po nich kapkovité bytosti chtěly? Proč obklopily POINT OF a zbrzdily její let?

Na odpověď nemusel ve velínu nikdo dlouho čekat.

Když Čobe zachytl následující impuls, viděl, jak to s Dharkem trhlo.

Neriskujte! Obráťte, třetí planeta tohoto systému je pro vás uzavřena...

Dan Riker cítil, jak se najednou zpotil. Vzpomněl si, jak je už jednou Syntetové donutili, aby dopravili pyramidovou loď na Esmaladan. Pohlédl na svého přítele. Neunikla mu jeho náhlá bezradnost „Rene, tak teď na vlastní kůži prožiješ, jak si s námi Syntetové udělají, co budou chtít. Navzdory POINT OF, navzdory technice Tajemných! Budeme jako loutky, které na provázku vodí mistrova ruka...”

Ve velínu POINT OF zavládlo ticho. Muži byli pobledlí a ani se nehnuli. Jejich pohledy bloudily z obrazové koule od Syntetů k Dharkovi. Všichni mysleli jen najedno; podaří se Dharkovi vzdorovat vůli Syntetů?

V PŘÍŠTÍM SVAZKU VYJDE

Terry Le Lon:

PŘEKVAPENÍ Z KOSMU

Kapkovité bytosti Syntetové, které lidem několikrát pomohly, je varují před vstupem na neznámou planetu, ale lidská zvědavost je silnější než strach. Dhark musí za každou cenu obnovit kontakt s giantským Calem a je ochoten podstoupit i sebevětší riziko. V sázce je osud Země...